

Sylvain
Reynard

Gabrielov Očistec

Hriešne
odtiene
vášne

Gabrielov očistec

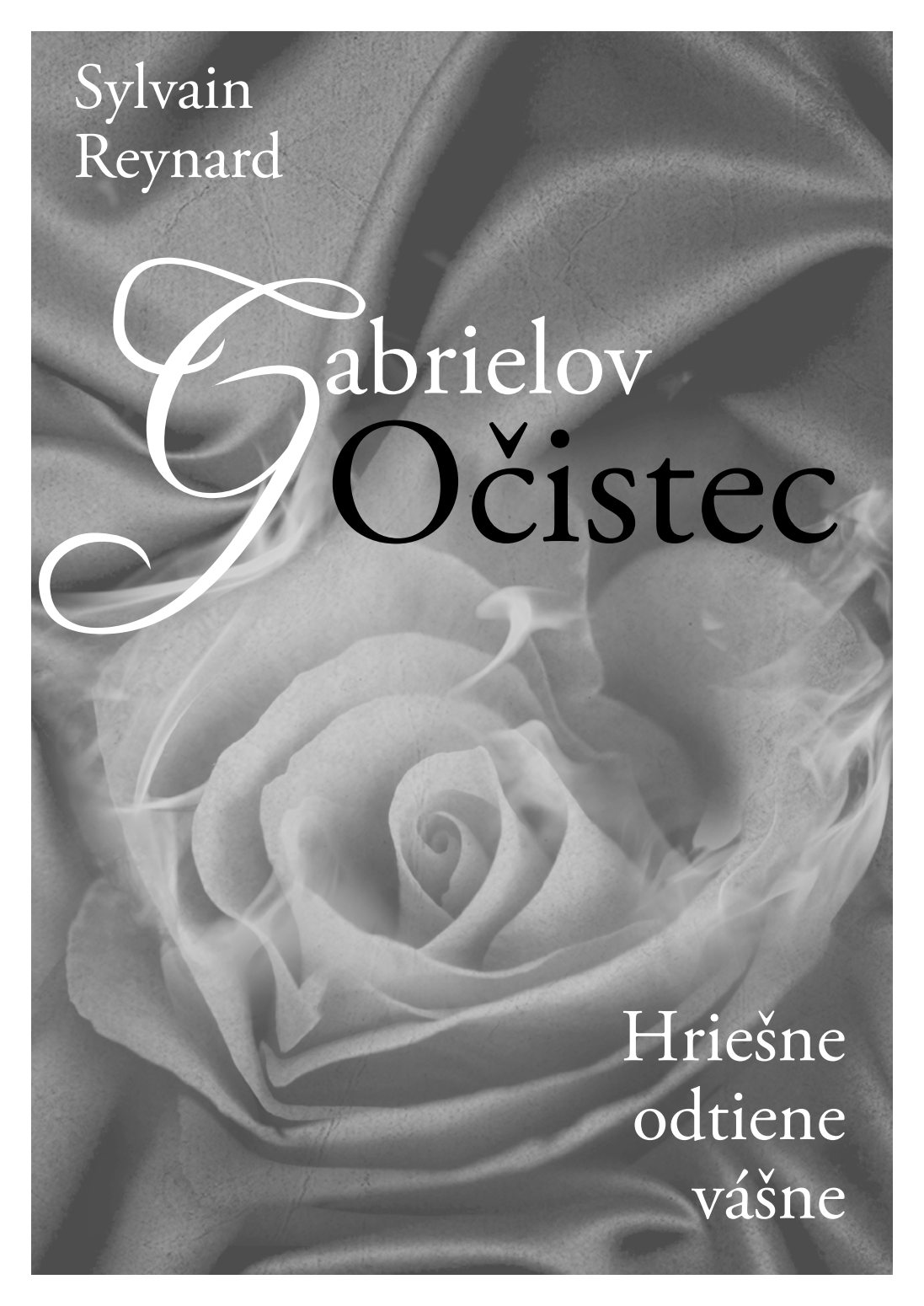
Aj v tlačenej verzii

Objednať si môžete na stránke
www.albatrosmedia.sk

Sylvain Reynard
Gabrielov očistec – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv

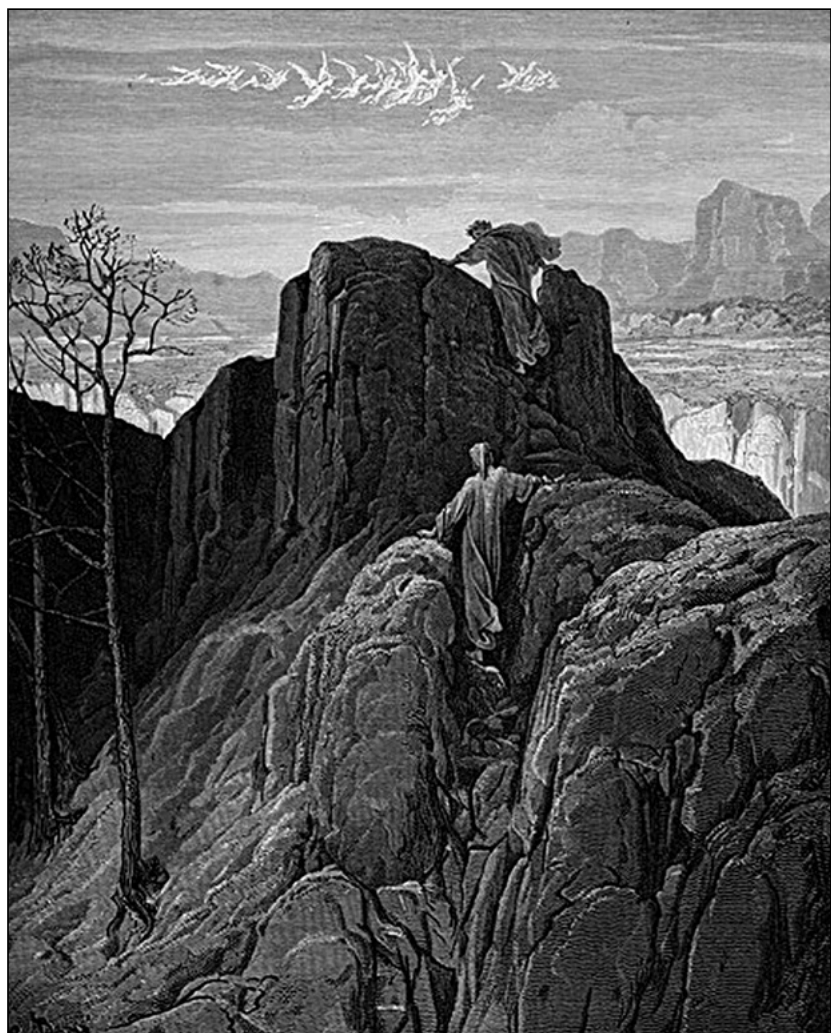
Sylvain
Reynard

Gabrielov Očistec

Hriešne
odtiene
vášne

Sylvain Reynard
Gabrielov Očistec

*Mojim čitateľom,
s vďakou.*

Dante nasleduje Vergília do hôr
Rytina Gustava Dorého z roku 1870

*„O druhej ríši spev môj rozoznie sa,
v nej ľudská duša ako v dákej vyhni
zbaví sa vín, by vyšla na nebesá.“*

– Dante Alighieri, Očistec, Spev 1. 004 – 006,
preklad V. Turčány a J. Felix, 1982

Prológ

FLORENCIA, 1290

Báchnikovi vyklízol z trasúcej sa ruky lístok a dopadol na podlahu. Chvíľku tam len tak ticho sedel, nehybne ako socha. Potom sa s pevne zaťatými zubami postavil na nohy a rozrušene sa prehnal svojím domom bez toho, aby si všímal stoly a krehké predmety. A nevenoval najmenšiu pozornosť ani ostatným členom svojej domácnosti.

Existovala len jediná osoba, ktorú si prial vidieť.

Rýchlo kráčal ulicami mesta, cestou k rieke skoro utekal. Zostal stáť na konci mosta, ich mosta, a jeho vlhké oči dychtivo pátrali po protiľahlom brehu, či aspoň nezazrú náznak svojej milovanej.

Nikde ju nevidel.

Nikdy sa nevráti.

Jeho milovaná Beatrice bola preč.

1. kapitola

rofesor Gabriel Emerson sedel nahý na posteli a čítal florentské noviny *La Nazione*. Prebudit sa skoro ráno v apartmáne Pallazzo Vecchio v hoteli Gallery Art a objednal si hotelovú službu, ale nedokázal odolať túžbe vrátiť sa do postele a pozorovať spiacu mladú ženu. Ležala na boku tvárou k nemu, zľahka dýchala a v uchu sa jej trblietal diamant. Líca mala ružové od tepla, pretože ich posteľ sa kúpala v slnečnom svite, ktorý prenikal oknami, siahajúcimi od podlahy až k plafónu.

Obliečky na posteli boli nádherne pokrčené a voňali po sexe a santalovom dreve. Modré oči mu žiarili a lenivo sa kochali jej odhalenou kožou a dlhými tmavými vlasmi. Keď sa vrátil späť k svojim novinám, trošku sa pohla a zastonala. Znepokojene odložil noviny nabok.

Pritiahla si kolená k hrudníku a stočila sa do kľbka. Z úst sa jej ozvalo tiché mumlanie a Gabriel sa naklonil bližšie, aby mohol rozlúštiť, čo hovorí. Nepodarilo sa mu to.

Odrazu sa jej telo skrútilo a vydala srdcervúci výkrik. Začala okolo seba mávať rukami, akoby bojovala s plachtami, do ktorých bola zamotaná.

„Julianna?“ Jemne jej položil ruku na odhalené plece, ale ona sa odtiahla.

Začala mrmlať znovu a znovu jeho meno a v jej tóne bola badateľná čoraz väčšia panika.

„Julia, som tu,“ povedal nahlas. V tej chvíli, keď sa za ňou znovu natiahol, sa bleskovo posadila a lapala po dychu.

„Si v poriadku?“ Gabriel sa prisunul bližšie a odolal túžbe sa jej dotknúť. Sťažka dýchala, a keď sa na ňu skúmavo zahľadel, zamietavo zakývala roztrasenou rukou pred očami.

„Julia?“

Po dlhej, napätej minúte sa na neho pozrela s očami vytreštenými dokorán.

Zamračil sa. „Čo sa deje?“

Hlasno preglgla. „Nočná mora.“

„O čom bola?“

„Bola som späť v Selinsgrove, v lesoch za domom tvojich rodičov.“

Gabriel sa spod okuliarov s tmavými rámami zamračil. „Prečo by sa ti malo o tomto snívať?“

Nadýchla sa a pritiahla si plachtu cez nahé prsia až k brade. Husto tkaná biela látka zahalila celú jej drobnú postavu a potom sa zniesla ako oblak na matrac. Pripomenula mu sochy v Aténach.

Prstami jej jemne prešiel po koži. „Julianna, porozprávaj mi o tom.“

Uhýbala pohľadom pred jeho prenikavými modrými očami, ale on neprestával naliehať. „Ten sen sa začal pekne. Milovali sme sa pod hviezdami a ja som zaspala v tvojom náručí. Ale keď som sa prebudila, bol si preč.“

„Tebe sa snívalo o tom, že som sa s tebou miloval a potom ťa opustil?“ Tón jeho hlasu poklesol, aby zakryl jeho znepokojenie.

„Už som sa raz v sade bez teba prebudila,“ vyčítala mu tíško.

Jeho vnútorný plameň sa zrazu stratil. Pripomenul si ten kúzelný večer pred šiestimi rokmi, keď sa prvýkrát stretli a jednoducho sa len rozprávali a držali jeden druhého. Nasledujúce ráno sa zobudil a zmizol; nechajúc spiace mladé dievča samotné. Samozrejme, že jej strach bol pochopiteľný, priam poľutovaniahodný.

Jeden po druhom uvoľnil jej zataté prsty a opakovane ich bozkával. „Milujem ťa, Beatrice. Nehodlám ťa opustiť. Vieš to, však?“

„Bolelo by to oveľa viac, keby som ťa teraz stratila.“

So zachmúreným výrazom ju objal okolo pliec a pritisol si jej tvár k hrudi. Myslel mu zaplavili miliardy spomienok, keď pomyslel na to, čo sa odohralo predošlý večer. Prvýkrát sa pozeral na jej nahé telo a zasvätil ju do intimity milovania. Venovala mu svoju nevinnosť a on si myslel, že ju urobil šťastnou. Rozhodne to bol jeden z najlepších večerov jeho života. Chvíľu o tom premýšľal.

„Lutuješ to, čo sa stalo minulú noc?“

„Nie. Som rada, že si bol môj prvý. Túžila som po tom od chvíle, keď sme sa stretli.“

Priložil jej ruku k tvári a prešiel jej palcom po koži. „Je to pre mňa česť, že som mohol byť tvoj prvý.“ Bez mihnutia oka sa naklonil dopredu. „Ale chcem byť aj tvoj posledný.“

Usmiala sa a zdvihla pery, aby sa stretla s tými jeho. Než ju stačil objasť, izbu naplnili tóny zvonenia Big Benu.

„Nevšímaj si to,“ zašepkal naliehavo, natiahol ruku okolo jej tela a položil ju tak, aby bola pod ním.

Očami strelila cez jeho rameno k stolu, kde ležal jeho iPhone. „Myslela som, že už ti nebude volať.“

„Nezdvihnem to, takže na tom nezáleží.“ Klakol si medzi jej nohy a stiahol z nej plachtu. „V mojej posteli sme len my dvaja.“

Kým sa k nej približovalo jeho nahé telo, pátrala v jeho očiach.

Gabriel sa naklonil dopredu, aby ju pobožkal, ale ona sa odvrátila. „Nevyčistila som si zuby.“

„To mi je jedno.“ Zišiel perami k jej krku a bozkával ju tam, kde sa jej zrýchľoval pulz.

„Rada by som sa najskôr umyla.“

Frustrrovane zafunel a oprel sa o lakeť. „Nenechaj Paulinu, aby zničila to, čo máme.“

„Nenechám.“ Snažila sa spod neho vykĺznuť a vziať si so sebou aj plachtu, ale on ju chytil a zadržal. Díval sa na ňu ponad rám okuliarov a oči mu iskrili pobavením.

„Potrebujem tú plachtu, aby som mohol ustlať posteľ.“

Zdvihla oči od bielej látky, ktorú zvierala medzi prstami, k jeho tvári. Vyzeral ako tiger tesne pred skokom. Pozrela sa ponad posteľ na kopu oblečenia na podlahe. Bola mimo jej dosahu.

„Nejaký problém?“ spýtal sa s potlačovanou radosťou.

Julia očervenela a zovrela látku pevnejšie. So smiechom plachtu pustil a pritiahol si ju do náručia.

„Nemusíš sa hanbiť. Si krásna. Keby bolo po mojom, už nikdy by som ti nedovolil obliecť sa.“

Pritisol pery k jej ušnému lalôčiku a jemne sa dotkol diamantu. Bol si istý, že Grace, jeho adoptívna matka, by bola šťastná, že sa jej náušnice dostali k Julii. Po ďalšom krátkom bozku sa odvrátil a posunul sa nabok, sadnúc si na kraj postele.

Vkĺzla do kúpeľne, ale predtým Gabrielovi umožnila pohľad na svoje očarujúce pozadie, keď nechala plachtu spadnúť na zem tesne pred dverami.

Kým si čistila zuby, myslela na to, čo sa stalo predchádzajúci večer. Milovanie s Gabrielom bolo veľmi emocionálnou skúsenosťou a dokonca aj teraz sa jej srdce cítilo ako po otrase. Vzhľadom na históriu ich vzťahu to nebolo vôbec prekvapujúce. Túžila po ňom už od chvíle, keď mala sedemnášť a strávila s ním cudnú noc v sade. Ale keď sa na druhý deň ráno prebudila, bol preč. Následkom alkoholového a drogami spôsobeného oparu tam na ňu zabudol. Prešlo dlhých šesť rokov, než ho znovu našla, ale on si ju nepamätal.

Keď sa s ním stretla vtedy, v ten prvý deň na jeho magisterskom seminári v rámci svojho štúdia na Torontskej univerzite, bol atraktívny, ale chladný ako vzdialená hviezda. Neverila tomu, že by sa mohla stať jeho milenkou. Neverila, že by ten temperamentný a arogantný profesor mohol opätovať jej city.

Bolo tu toľko vecí, ktoré nepoznala. Sex bol svojím spôsobom aj poznaním a ona teraz zakúsila aj osten sexuálnej žiarlivosti, s ktorým ešte nikdy nemala skúsenosť. Už iba z myšlienky na to, že Gabriel robil s inou ženou to, čo robili spolu, a v jeho prípade to boli mnohé ženy, ju bolelo srdce.

Vedela, že Gabrielove romániky boli iné než to, čo prežívali oni dvaja, a že to boli stretnutia, ku ktorým nedochádzalo z lásky alebo náklonnosti. Ale on ich vyzliekal, videl ich nahé a vstupoval do ich tiel. A koľko z tých žien po tom, čo boli s ním, chcelo niečo viac? Paulina áno. Ona a Gabriel už roky zostávali v kontakte. Odkedy spolu počali a stratili dieťa.

Juliino nové pochopenie sexu zmenilo jej pohľad na jeho minulosť a spôsobilo, že mala s Paulininou nepríjemnou situáciou väčší súcit. A ešte viac sa bála, aby kvôli nej alebo nejakej inej žene Gabriela nestratila.

Juliu zaliala vlna neistoty a zovrela okraj umývadla. Gabriel ju miloval; tomu verila. Ale bol to tiež džentlmen, a keby ho ich spojenie nenapĺňalo, nikdy by to nedal najavo. A ako sa správala ona? Kládla mu otázky a hovorila vo chvíľach, keď, ako predpokladala, by väčšina mileníek mlčala. Urobila toho veľmi málo pre to, aby ho potešila, a keď to aj skúsila, zastavil ju.

Znovu sa jej s krikom vrátili slová jej expriateľa, znovu jej vírilo v hlave jeho odsúdenie:

Si frigidná.

Budeš v posteli nanič.

Odvrátila sa od zrkadla a začala uvažovať, čo by sa mohlo stať, keby s ňou Gabriel nebol spokojný. Prízrak nevery zdvihol svoju hlavu a pripomenul jej obraz Simona v posteli s jej spolubývajúcou.

Narovnala plecيا. Keby sa jej podarilo presvedčiť Gabriela, aby bol trpezlivý a učil ju, bola si istá, že by ho mohla potešiť. Miloval ju. Mo-

hol by jej dať šancu. Bola jeho s takou istotou, akoby mala jeho meno vypálené do kože.

Keď vošla späť do spálne, zazrela ho cez otvorené dvere na terase. Cestou k nemu pritiahla jej pozornosť nádherná váza s tmavofialovými a bledofialovými kosatcami, stojaca na stole. Niektorí milenci by možno kúpili červené ruže na dlhej stonke, ale Gabriel bol iný.

Otvorila odkaz, ktorý našla medzi kvetmi.

*Moja najdrahšia Julianna,
ďakujem Ti za Tvoj neoceniteľný dar.
Jediná vec, ktorú mám a ktorá má nejakú hodnotu, je moje
srdce.
Je Tvoje,*

Gabriel.

Julia si prečítala kartičku dvakrát a srdce sa jej naplnilo láskou a úľavou. Gabrielove slová nezneli, akoby boli napísané mužom, ktorý by bol nespokojný alebo frustrovaný. Nech už robilo Julii starosti čokoľvek, nezdalo sa, že by to Gabriela trápilo.

Gabriel sa slnil na pohovke, zložil si okuliare a odhalil svoj nádherný hrudník. So svojou svalnatou, stoosemdesiat centimetrov vysokou postavou bol ako sám Apolón, ktorý sa uráčil poctiť ju svojou návesťou. Vycítil na terase jej prítomnosť, otvoril oči a ukázal na miesto vedľa seba. Sadla si k nemu a on ju nežne objal a vášnivo pobozkal.

„No ahoj, čo ty tu?“ zamumlal a odhrnul jej zablúdený prameň vlasov z tváre. Zblízka sa na ňu zadíval. „Deje sa niečo?“

„Nie, nič. Ďakujem za kvety. Sú krásne.“

Vtisol jej na pery bozk. „Niet za čo. Ale vyzeráš ustarane. Je to kvôli Pauline?“

„Som znepokojená, že ti volá, ale kvôli nej nie.“ Juliin výraz sa rozjasnil. „Ďakujem ti za ten odkaz. Bolo v ňom to, čo som zúfalo potrebovala počuť.“

„To som rád.“ Pevnejšie ju objal. „Povedz mi, čo ti prekáža.“

Chvíľu sa hrala s opaskom na župane, kým nevzal jej ruku do svojej. Pozrela sa na neho. „Bola včerajšia noc taká, ako si očakával?“

Gabriel prudko vydýchol, pretože ho jej otázka prekvapila. „To je zvláštna otázka.“

„Viem, že pre teba nemohla byť dostatočne uspokojivá. Nebola som veľmi... aktívna.“

„Aktívna? O čom to hovoríš?“

„Veľmi som sa nesnažila, aby som ťa potešila.“ Začervenala sa.

Zľahka pohladil tú začervenanú pokožku špičkou prsta. „Ohromne si ma potešila. Viem, že si bola nervózna, ale nesmierne som si to užil. Teraz k sebe patríme – v každom smere. Čo ťa ešte trápi?“

„Chcela som, aby sme zmenili polohu, ale ty si ma chcel mať radšej hore.“

„Ty si nechcela, ty si požiadala. Úprimne povedané, Julianna, tak rád by som ťa počul, ako odo mňa niečo požaduješ. Chcel by som vedieť, že ma chceš rovnako zúfalo, ako chcem ja teba.“ Výraz na jeho tvári sa uvoľnil a on jej párkrát zakrúžil prstom okolo prsníka. „Snívala si o tom, ako tvoj prvý raz prebehne určitým spôsobom. Chcel som ti ho dať, ale bál som sa. Čo keby ti to bolo nepríjemné? Čo

keby som nebol dosť opatrný? Včera v noci to bolo po prvýkrát aj pre mňa.“

Pustil ju, nalial kávu a napenené mlieko z dvoch samostatných kanvičiek do misky na latte a položil medzi nich podnos s jedlom. Bolo tam pečivo, ovocie, hrianka s nutellou, varené vajcia, syr a niekoľko cukríkov *Baci Perugina*, pre ktoré Gabriel podplatil hotelového sluhu, aby ich zabehol kúpiť zároveň s extravagantnou kyticou kosatcov z *Giardino dell'Iris*.

Julia rozbalila jeden z *Baci* a zjedla ho, oči prižmúrené od slasti. „Objednal si hotovú hostinu.“

„Keď som sa dnes ráno zobudil, bol som hladný ako vlk. Počkal by som na teba, ale...“ Pokrútil hlavou, zdvihol strapec hrozna a uprel na ňu rozžiarené oči. „Otvor ústa.“

Otvorila ústa, on jej do nich vložil bobuľku hrozna a zvodne jej pritom prešiel prstom po spodnej pere.

„A musíš vypiť toto, prosím.“ Podal jej pohárik na víno s brusnicovou šťavou a sódou.

Prevrátila oči. „Si až priveľmi starostlivý.“

Zavrtel hlavou. „Takto sa správa muž, ktorý je zamilovaný a chce mať svoju milú v pohode aj na sex, ktorý s ňou plánuje mať.“ Samofúbo na ňu žmurkol.

„Nebudem sa ťa pýtať, odkiaľ vieš takéto veci. Daj mi to.“ Vzala mu pohár z ruky, a kým pila, jej oči boli upreté do jeho. Zasmial sa.

„Si rozkošná.“

Vyplazila na neho jazyk a potom obrátila svoju pozornosť k taneiru s raňajkami.

„Ako sa dnes ráno cítiš?“ Na Gabrielovej tvári sa zračili obavy.

Prehltla kúsok syra Fontina. „Dobre.“

Stisol pery k sebe, akoby nebol potešený jej odpoveďou.

„Milovanie vecí medzi mužom a ženou mení,“ vyzval ju.

„Hm, ty snáď nie si z toho, ehm, čo sme robili, šťastný?“ Rumeneč z jej tváre okamžite zmizol a následne zbledla.

„Samozrejme, že som šťastný. Snažím sa zistiť, či si šťastná ty. A na základe toho, čo si doteraz povedala, sa obávam, že nie si.“

Julia žmolila látku svojho županu a vyhýbala sa Gabrielovmu skúmanému pohľadu. „Keď som bola na internáte, dievčatá na našom poschodí často spolu sedávali a rozprávali sa o svojich chlapcoch. Raz večer si rozprávali historky o tom, aké to bolo prvýkrát.“ Začala si hrýzť špičku jedného prsta.

„Len pár dievčat povedalo o tom niečo dobré. Tie ostatné príbehy boli hrozné. Jednu z nich sexuálne obťažovali už ako dieťa. A ďalšie k tomu boli donútené svojím priateľom, niekedy dokonca hneď na prvej schôdzke. Niekoľko z nich povedalo, že ich prvý raz bol úplne otrasný a neuspokojivý – ich priateľ fučal a rýchlo skončil. Myslím si, že keby to malo byť všetko, čo by som od toho mohla očakávať, radšej by som zostala pannou.“

„To je hrozné.“

Uprela oči na podnos s raňajkami.

„Chcela som byť milovaná. Rozhodla som sa, že by bolo lepšie mať počestný vzťah, záležitosť srdca a mysle, trebárs prostredníctvom kníh, než vzťah založený na sexe. Mala som pochybnosti, či vôbec niekedy nájdem niekoho, kto by mi mohol dať oboje. Samozrejme,

Simon ma nemiloval. Ale teraz mám vzťah s bohom sexu a nemôžem mu dať nič také, ako je potešenie, ktoré on dáva mene.“

Gabriel nadvihol obočie. „Boh sexu? Už si to hovorila skôr, ale ver mi, ja nie som–“

Prerušila ho a pozrela sa mu priamo do očí. „Uč ma. Som si istá, že pre teba nebola minulé noc taká, ehm... uspokojivá, ako by mala byť, ale sľubujem, že keď so mnou budeš mať trpezlivosť, mohla by som sa zlepšiť.“

Mrčky zakľal. „Pod' sem.“ Pritiahol si ju okolo podnosu s raňajkami znovu do lona a objal ju. Chvíľu bol ticho a potom zhlboka vzdychol.

„Ty predpokladáš, že ma moje predchádzajúce sexuálne skúsenosti naplňali, ale mylíš sa. To ty si mi dala, čo som nikdy nemal – lásku a sex dohromady. Ty si jediná, ktorá kedy bola v pravom zmysle slova mojou milenkou.“

Na slávnostné potvrdenie svojich slov ju nežne pobožkal. „Očakávania a ženský pôvab sú pre zážitok rozhodujúce. Môžem s istotou povedať, že moje očakávania spojené s tvojím pôvabom, to bolo úplne iné ako to, čo som už niekedy predtým zažil. Pridaj k tomu zážitok z prvého milovania... Slová mi ani nestačia.“

Prikývla, ale niečo v jej pohybe ho znepokojilo.

Odmlčal sa, akoby starostlivo zvažoval svoje ďalšie slová. „Aj keď s rizikom, že budem vyzeráť ako *neandertálec*, mal by som ti asi povedať, že tvoja nevinnosť je nesmierne erotická. Predstava, že môžem byť tým, kto ťa bude učiť o sexe... že niekto taký zdržanlivý je súčasne taký vášnivý...“ Uprene sa na ňu zadíval a hlas sa mu vytratil. „Môžeš

sa stať zručnejšou v umení lásky, keď sa naučíš nové triky a nové pozície, ale už nikdy nebudeš atraktívnejšia alebo sexuálne uspokojivejšia. Aspoň nie pre mňa.“

Julia sa naklonila a pobožkala ho. „Ďakujem, že si mi minulú noc venoval takú starostlivosť,“ zašepkala a líca jej zružoveli.

„A pokiaľ ide o Paulinu, o tú sa postarám. Prosím, pusť ju z hlavy.“

Julia obrátila pozornosť späť k svojim nedotknutým raňajkám a odolala nutkaniu niečo namietat. „Povieš mi o svojom prvom raze?“

„Radšej nie.“

Pustila sa do pečiva a snažila sa myslieť na menej nebezpečnú tému. V mysli sa jej rýchlo objavili finančné ťažkosti v Európe.

Preťrel si oboma rukami oči a nakrátko si ich zakryl. Vedel, že by bolo príliš jednoduché klamať, ale po tom všetkom, čo mu venovala, si zaslúžila poznať jeho tajomstvo. „Pamätáš si Jamie Robertsovú?“

„Samozrejme.“

Gabriel spustil ruky. „Svoje panictvo som stratil s ňou.“

Julia nadvihla obočie. Jamie a jej panovačná matka k nej nikdy neboli obzvlášť milé a ona ich nikdy nemala veľmi rada. Nemala ani tušenie, že dôstojníčka Robertsová, ktorá pred mesiacom vyšetrovala Simonov útok, bola Gabrielova prvá.

„Nebola to najlepšia skúsenosť,“ preniesol ticho. „V skutočnosti by som povedal, že po sebe zanechala jazvy. Nemiloval som ju. Iste, bola tam akási príťažlivosť, ale nie ozajstné city. Chodili sme spolu na strednú v Selinsgrove. Jeden rok sedela vedľa mňa na hodinách histórie.“ Pokrčil plecami. „Flirtovali sme spolu a flákali sme sa po škole a nakoniec...

Jamie bola panna, ale ona klamala a tvrdila, že nie je. Nebol som k nej vôbec pozorný. Bol som sebecký a hlúpy.“ Zanaďával. „Hovorila, že to veľmi nebolelo, ale potom tam bola krv. Cítil som sa ako zviera a vždy som to ľutoval.“ Gabriel zvesil plecيا a Julia cítila vinu, ktorá z neho vyžarovala. Z jeho opisu jej prišlo takmer nevoľno, ale tiež z neho veľa pochopila.

„To je hrozné. Je mi to tak ľúto.“ Zovrela mu dlaň. „Toto je ten dôvod, prečo si mal včera v noci také obavy?“

Prikývol.

„Ona ťa oklamala.“

„To nie je ospravedlnenie môjho správania, predtým ani potom.“ Odkášlal si. „Predpokladala, že spolu budeme chodiť, ale ja som nechcel. A to situáciu ešte zhoršilo, samozrejme. Postúpil som. Bol som zviera a navyše aj kretén. Celé tie roky predtým, kým som ju tento rok na Vďakvyzdanie nestretol, som s ňou nehovoril. Požiadal som ju, aby mi odpustila. Bola neobyčajne láskavá.

Vždy som sa cítil previnilo, že som sa k nej správal zle. Odvtedy som sa panien nedotkol.“ Hlasno preglgol. „Až do včerajšej noci.

Keď je to po prvýkrát, malo by to byť príjemné, ale tak je to len zriedka. Zatiaľ čo ty si si robila starosti, či ma potešíš, ja som si robil starosti, či poteším teba. Možno som bol príliš opatrný, príliš starostlivý, ale nezniesol by som, keby som ti ublížil.“

Julia odložila svoje raňajky nabok a pohladila ho po líci. „Bol si veľmi jemný a veľmi šlachetný. Nikdy som nepoznala takú radosť, a to len vďaka tomu, že si ma miloval aj niečím iným než len svojím telom. Ďakujem.“

Vrúčne ju pobozkal, akoby chcel dokázať, že sa nemýlila. Julia spokojne zastonala, keď jej zaplietol ruky do vlasov, a objala ho okolo krku. Skĺzol rukami k fazóne jej županu a váhavo ho roztvoril. S otázkou v očiach zdvihol hlavu.

Prikývla.

Začal jej bozkami ľahkými ako šepot pokrývať krk a postupoval ústami hore, aby ju potiahol za ušný lalôčik. „Ako sa cítiš?“

„Skvele,“ zašepkala, keď sa jeho pery premiestnili znovu dolu na jej krk.

Pohol sa tak, aby jej videl do tváre, a jednou rukou jej zišiel k podbrušku, kde sa zastavil. „Bolí ťa to?“

„Trochu.“

„Potom by sme mali počkať.“

„Nie!“

Zasmial sa a pery sa mu stočili nahor do jeho typického zvodného úsmevu. „Myslela si vážne, čo si povedala včera v noci o milovaní tu vonku?“

Zachvela sa, keď v nej jeho hlas roznieťl plameň, a vrátila mu úsmev, vplietla mu prsty do vlasov a pritiahla si ho bližšie. Roztvoril jej župan a začal najskôr oboma rukami skúmať jej krivky a potom nechal svoje ústa bozkávať jej prsia.

„Dnes ráno si sa predom mnou hanbila.“ Vtlačil jej úctivý bozk nad srdce. „Čo sa zmenilo?“

Julia sa mu obtrela o jamku na brade. „Asi sa budem vždy trochu hanbiť byť nahá. Ale chcem ťa. Chcem, aby si sa mi pozeral do očí a hovoril mi, že ma miluješ, keď sa vo mne budeš hýbať. Budem si to pamätať do konca života.“

„Neprestanem ti to pripomínať,“ vydýchol.

Zbavil ju županu a položil ju na chrbát. „Je ti zima?“

„Nie, keď ma držíš ty,“ zašepkala s úsmevom. „Nebol by si radšej, keby som bola hore? Chcela by som to vyskúšať.“

Rýchlo odhodil svoj vlastný župan a boxerky a zakryl jej telo svojím vlastným; ruky si položil na obe strany jej tváre. „Niekto by ťa tu vonku mohol vidieť, drahá. A to nemôžem dopustiť. Nikto okrem mňa toto nádherné telo neuvidí.

Aj keď ťa susedia a okoloidúci možno začujú... ďalšiu hodinu alebo približne tak...“ Uškrnul sa, keď sa prudko nadýchla, pretože sa jej celým telom až dole k špičkám prstov prehnal záchvev rozkoše.

Pobozkal ju a odhrnul jej vlasy z tváre. „Chcel by som len zistiť, koľkokrát ťa môžem potešiť, kým sa už nebudem môcť udržať na uzde.“

Usmiala sa. „Páči sa mi, ako to znie.“

„Mne tiež. Tak mi dopraj počuť ťa.“

Modrá obloha sa zapýrila, keď sa stala svedkom ich vášnivého milovania, a florentské slnko sa zhora usmievalo a hrialo milencov napriek jemnému vánku. A Juliina nepovšimnutá káva s mliekom vedľa nich mrzuto vychladla.

Po krátkom odpočinku si Julia požičala Gabrielov MacBook, aby poslala e-mail otcovi. Vo svojej schránke našla dve dôležité správy. Prvá bola od Rachel.

Jules!

Ako sa máš? Správa sa môj brat dobre? Už si s ním spala? Áno, je odo mňa totálne nevhodné, že sa pýtam, ale aj tak, keby si chodila s niekým iným, už by si mi to povedala.

Nemienim Ti sama od seba udeľovať nejaké rady. Snažím sa na to nemyslieť. Len mi daj vedieť, či si šťastná a či sa k Tebe vhodne správa.

Aaron Ťa pozdravuje.

S láskou,

Rachel.

PS: Scott má novú priateľku. Keďže s ňou robí tajnosti, nie som si istá, ako dlho už spolu chodia. Stále ho podpichujem, aby mi ju predstavil. Ale on nechce.

Možno je to profesorka.

Julia sa zasmiala a bola rada, že sa Gabriel práve sprchuje a nepozera jej cez plece. Bol by na svoju sestru našťavaný, že jej kladie také osobné otázky. Chvíľku počkala, aby si premyslela odpoveď, a potom začala písať.

Ahoj, Rachel,

hotel je prekrásny. Gabriel bol ku mne veľmi milý a daroval mi diamantové náušnice vašej matky. Vedela si o tom?

Cítim sa pre to previnilo, tak mi, prosím, daj vedieť, či Ti to neprekáža.

Čo sa týka Tvojej druhej otázky, áno. Gabriel sa správa dobre a ja som VEĽMI šťastná.

Pozdravuj odo mňa Aarona. Teším sa na Vianoce.

S láskou Julia XO

PS: Dúfam, že Scottova priateľka je profesorka. Gabriel by si ho po-
dal.

Juliin druhý e-mail bol od Paula. Dalo by sa povedať, že mu chýbala, ale bol tiež vďačný, že si zachovali ich priateľstvo. Svoje túžby si radšej nechal pre seba, akoby ju mal stratiť úplne. A musel uznať, že od chvíle, keď sa začala schádzať so svojím priateľom Owenom, priam žiarila.

(Niežeby sa o tom zmienil.)

Ahoj, Julia,

je mi ľúto, že som nemal šancu rozlúčiť sa s Tebou, kým si odišla domov. Dúfam, že strávíš pekné Vianoce. Mám pre Teba darček. Mohla by si mi dať svoju adresu do Pensylvánie, aby som Ti ho mohol poslať? Som zase na farme a snažím sa nájsť si čas, aby som pohlol so svojou dizertáciou medzi veľkými rodinnými stretnutiami a ranným vstávaním, keď pomáham otcovi. Dá sa to povedať aj tak, že moja denná rutina zahŕňa veľa hnoja...

Môžem Ti niečo z Vermontu priviezť?

Nechcela by si mať svoju vlastnú holštýnku?

Veselé Vianoce,

Paul.

PS: Počula si o tom, že Emerson nakoniec návrh dizertácie Christy Petersonovej prijal?

Myslím, že advent je naozaj čas zázrakov.

Julia zízala na obrazovku počítača a znova a znova čítala Paulovo postskriptum. Nebola si istá, čo si o tom má myslieť. Premýšľala, či by bolo možné, že Gabriel prijal Christin návrh preto, že sa mu vyhrážala.

Julia nechcela vyťahovať takú nepríjemnú tému počas ich dovolenky, ale tie správy ju trápili. Napísala Paulovi krátku odpoveď a dala mu svoju adresu, potom odpísala otcovi a povedala mu, že Gabriel sa k nej správa ako k princeznej. Nakoniec zavrela notebook a vzdychla si.

„To neznie ako šťastná Julianna,“ zaznel spoza nej Gabrielov hlas.

„Myslím, že po zvyšok našej cesty budem radšej svoj e-mail ignorovať.“

„Dobrý nápad.“

Otočila sa a zistila, že stojí pred ňou, mokrý zo sprchy a so strapatými vlasmi, len s bielym uterákom okolo bokov.

„Si krásny,“ vyhrkla bez premýšľania.

Zasmial sa a postavil ju na nohy, aby ju mohol objať. „Máte slabosť pre mužov v uterákoch, slečna Mitchellová?“

„Skôr by sa dalo povedať, že pre jedného konkrétneho muža.“

„Je ti dobre?“ S hladným výrazom spýtavo zdvihol obočie.

„Je to len trošku nepríjemné. No stálo to za to.“

Prizmúril oči. „Musiš mi povedať, keby som ťa poranil, Julianna. Neskrývaj to predou mnou.“

Prevrátila oči. „Gabriel, nie som zranená; je to len trochu nepohodlné. Ani som si to počas toho, čo sme robili, neuvedomovala, preto že som mala hlavu plnú iných vecí – viacerých vecí. Dokážeš človeka veľmi rozptýliť.“

Usmial sa a s cmuknutím ju pobožkal na krk. „Musíš mi dovoliť rozptyľovať ťa aj v sprche. Som už unavený sprchovaním osamote.“

„To by som rada. A ako sa cítiš ty?“

Predstieral, že sa nad jej otázkou zamýšľa. „Tak sa na to pozrime – hlasný, horúci sex vnútri aj vonku... Áno, povedal by som, že sa mám skvele.“

Objal ju pevnejšie a bavlina jej županu vsiakla pár kvapiek vody z jeho kože. „Sľubujem, že to nebude vždy nepríjemné. Časom si na mňa tvoje telo zvykne.“

„Už si zvyklo. A chýbaš mu,“ zašepkala.

Gabriel jej odhrnul vršok županu, aby ju mohol pobožkať na krivku pleca. S jemným stisnutím prešiel k posteli, našiel fľaštičku ibuprofénu a podal jej ju.

„Musím zabehnúť na schôdzku do Uffizi a potom si vyzdvihnúť svoj nový oblek u krajčírka.“ Vyzeral znepokojene. „Neprekážalo by ti, keby si si išla šaty kúpiť sama? Išiel by som s tebou, ale do tej schôdzky mi nezostáva veľa času.“

„Vôbec nie.“

„Ak by si bola pripravená o hodinu a pol, môžeme ísť spolu.“

Julia nasledovala Gabriela do kúpeľne a všetky myšlienky na Christu a Paula boli zabudnuté.

Po tom, čo si dala sprchu, stála pred jedným zrkadlom a sušila si vlasy, zatiaľ čo Gabriel stál pred tým druhým. Pristihla sa, že po ňom pokukuje a sleduje, ako sa holí a vykonáva všetky tie pohyby s vojenskou presnosťou. Nakoniec to vzdala, naniesla si rúž a jednoducho sa oprela o umývadlo a len pozerala.

Bol stále do pol tela nahý, uterák mal teraz nízko na bokoch a starostlivo sa holil klasickým spôsobom. Svoje nádherné modré oči mal za čiernymi okuliarmi sústredene privreté, vlhké vlasy bezchybne sčesané.

Julia potlačila smiech nad jeho nikdy sa nekončiacou snahou o dokonalosť. Gabriel používal holiacu štetku s čiernou drevenou rukoväťou, aby napenil európske mydlo na holenie. Po tom, čo si štetkou naniesol penu na líca, sa holil pomocou staromódneho holiaceho strojčeka.

(Pre niektorých profesorov jednorazové žiletky jednoducho nie sú dosť dobré.)

„Čo je?“ Otočil sa a všimol si, že je nebezpečne blízko a okato sa naňho pozerá.

„Lúbim ťa.“

Jeho výraz zjemnel. „Tiež ťa ľúbim, drahá.“

„Si jediná osoba, ktorá nepochádza z Británie a ktorú som kedy počula použiť výraz drahá.“

„To nie je pravda.“

„Nie?“

„Richard tak hovorieval Grace.“ Gabriel jej venoval smutný pohľad.

„Richard je staromódny v tom najlepšom zmysle slova,“ usmiala sa. „A mne sa páči, že aj ty si tak trochu staromódny.“

Gabriel si odfrkol a pokračoval v holení. „Ja nie som staromódny, inak by som sa s tebou tak šialene vášnivo nemiloval vonku. A nefantazíroval by som o tom, ako s tebou vyskúšam niektoré moje ob-

ľúbené pozície z Kámasútry.“ Pozrel na ňu. „A som domýšľavý starý bastard a diabol pre toho, kto so mnou chce žiť. Budeš ma musieť skrotiť.“

„A ako to urobím, profesor Emerson?“

„Nikdy neodchádzaj.“ Stíšil hlas a otočil sa k nej.

„Viac sa bojím toho, že ťa stratím.“

Naklonil sa a pobožkal ju na čelo. „Potom sa nemáš čoho báť.“

2. kapitola

Julia vyšla zo spálne a necítila sa vo svojej koži. Gabriel zariadil, aby mohla na jeho účet nakupovať v miestnom butiku Prada, a ona si vybrala šaty z hodvábneho taftu, bez rukávov a s výstrihom do včeka, ktoré boli modré ako strechy na Santorini.

Ich áčkový strih vynikal bohatou plisovanou sukňou a pripomínal šaty, ktoré nosila v roku 1952 Grace Kellyová. Dokonale jej sedeli.

Avšak vedúci butiku chcel pomocou doplnkov šaty oživiť, a tak si vybrala ešte elegantnú striebornú koženú listovú kabelku a lodičky na ihličkovom podpätku mandarínkovej farby, ktoré sa Julii zdali nebezpečne vysoké. Celý komplet dopĺňal čierny kašmírový šál.

Keď váhavo vstúpila do obývacej izby, dlhé vlasy mala ležérne zvlžené a oči jej jasne žiarili. V ušiach sa jej ligotali Graceine diamantové náušnice a na krku zase šnúra perál.

Gabriel sedel na pohovke v obývačke a robil na poslednú chvíľu nejaké zmeny vo svojich poznámkach k prednáške. Keď ju zbadal, zložil si okuliare a postavil sa.

„Vyzeráš úžasne.“ Pobožkal ju na líce a zatočil sa s ňou dookola, aby mohol obdivovať jej šaty. „Páčia sa ti?“

„Veľmi. Ďakujem, Gabriel. Viem, že stáli celé imanie.“

Pohľad mu sklízol k jej topánkam.

Zažmurkala. „Deje sa niečo?“

Odkasľal si a jeho pohľad zostal pribitý k zemi.

„No... tvoje topánky... sú – ach–“

„*Pekné*. Alebo nie?“ Zachichúňala sa.

„Sú viac než len pekné,“ povedal zastretým hlasom.

„No, profesor Emerson, ak sa mi bude vaša prednáška páčiť, možno si ich nechám obuté aj potom... vo vašej spálni...“

Gabriel si narovnal kravatu a venoval jej samolúby úsmev. „No, uvidíme, či sa vám bude páčiť, slečna Mitchellová. Rád by som vám ju prednášal osobne, medzi prikrývkami. A nie je to len moja spálňa, je to *naša* spálňa.“

Začervenala sa a on si ju privinul.

„Mali by sme ísť,“ povedal a vtisol jej božk do vlasov.

„Počkaj. Mám pre teba darček.“ Zmizla a vrátila sa s malou škatuľou, ktorá mala na vrchnáku nápis *Prada*.

Vyzeral prekvapene. „To si nemusela robiť.“

„Chcela som.“

Gabriel sa usmial a opatrne zdvihol veko. Odklopil hodvábny papier a pod ním sa objavila jemne vzorovaná hodvábna kravata v od-tieni santorínskej modrej.

„Páči sa mi. Ďakujem ti.“ Pobožkal ju na tvár.

„Hodí sa k mojim šatám.“

„Teraz bude každému jasné, že patríme k sebe.“ Okamžite si zložil zelenú kravatu, ktorú mal na sebe, hodil ju na konferenčný stolík a začal si okolo krku uväzovať Juliin darček.

Gabrielov nový oblek bol ušitý na zákazku od jeho tunajšieho obľúbeného krajčíra. Bol čierny, jednoradový, s bočnými rozparkami. Julia ho obdivovala, ale ešte viac obdivovala to atraktívne telo v ňom.

Nič nie je viac sexi než sledovať muža, ako si uväzuje kravatu, pomyslela si.

„Môžem?“ ponúkla svoju pomoc Gabrielovi, keďže bojoval s neprítomnosťou zrkadla.

Prikývol, sklonil sa a položil jej ruky okolo drieku. Upravila mu kravatu, narovnala golier košele a potom mu prešla rukami po rukávoch až dole a nechala ich položené na jeho manžetách.

Zvedavo sa na ňu zadíval. „Už si mi kravatu raz viazala, vtedy, keď som ťa vzal k Antoniov. Sedeli sme v aute.“

„Spomínam si.“

„Nič nie je viac sexi, ako keď ti žena, ktorú miluješ, uväzuje kravatu.“ Vzal jej dlane do svojich. „Prešli sme od toho prvého večera dlhú cestu.“

Vytiahla sa hore, aby ho pobožkala, a dávala si pozor, aby mu nechal na jeho mužných ústach stopy rúžu.

Priblížil pery k jej uchu. „Neviem, ako udržím dnes večer florentských mužov na uzde. Radšej sa odo mňa ani nepohni.“

Julia vykrikla, keď ju objal a zdvihol, aby ju mohol poriadne pobožkať. Následkom toho musela Julia znovu použiť rúž, a skôr ako opustili svoju izbu, si ešte obaja skontrolovali svoj vzhľad v zrkadle.

Počas krátkej pešej cesty do galérie Uffizi ju Gabriel držal za ruku, a to dokonca aj vtedy, keď ich na druhé poschodie viedol trochu zavalitý džentlmen. Mal kašmírového motýlika a predstavil sa ako Lorenzo, osobný asistent *dottore* Vitaliho.

„*Professore*, obávam sa, že vás nutne potrebujeme.“ Lorenzo blúdil očami medzi Gabrielom a Juliou a jeho oči skĺzli k ich spojeným rukám.

Gabriel ich stisol pevnejšie.

„Je to pre – ako tomu hovoríte – premietanie powerpointu?“ Lorenzo ukázal k sále za nimi, kde sa už začali zhromažďovať hostia.

„Slečna Mitchellová má vyhradené miesto,“ povedal Gabriel dôrazne, podráždený, že ju Lorenzo ignoruje.

„Áno, *professore*. Budem sprevádzať vašu *fidanzata* osobne.“ Lorenzo s úctou kývol Juliiným smerom.

Otvorila ústa, aby opravila jeho oslovenie, ale Gabriel ju pobozkal na chrbát ruky a do kože jej zamrmal ospravedlnenie. Odišiel a Julia bola uvedená na svoje čestné miesto v prvom rade.

Rozhliadla sa po svojom okolí a všimla si prítomnosť ľudí, ktorí vyzerali ako členovia florentských *glitterati*. Boli tam akademici a miestni vysokí predstavitelia. Uhladila si sukňu a potešil ju šušťavý zvuk taftu pod jej prstami. Vzhľadom na to, ako boli oblečení ostatní hostia, a tiež preto, že tu boli mnohí novinári, bola rada, že bola nakupovať. Nerada by Gabrielovi pri takejto dôležitej udalosti urobila hanbu.

Prednáška sa konala v Botticelliho sále, ktorá bola venovaná najlepším z jeho diel. V skutočnosti sa rečnícky pult nachádzal medzi

Zrodením Venuše a Madonou s granátovým jablkom, zatiaľ čo Primavera visela vpravo od publika. Umelecké diela po ich ľavici boli zložené a namiesto nich tam viselo veľké plátno, na ktorom sa mala premietiť Gabrielova prezentácia.

Vedela, aké výnimočné je mať prednášku na takom jedinečnom mieste, a ticho odriekavala ďakovnú modlitbu za toto neuveriteľné požehnanie. Keď trávila vo Florencii druhý ročník svojich štúdií, navštevovala Botticelliho sálu najmenej raz do týždňa, niekedy aj častejšie. Zistila, že ju jeho umenie upokojuje a inšpiruje. Ako plachej americkej vysokoškolačky by jej nikdy nenapadlo, že o dva roky neskôr bude sprevádzať svetovo uznávaného odborníka na Danteho, ktorý bude prednášať v rovnakej miestnosti. Mala pocit, akoby vyhrala v lotérii tisíckrát za sebou.

Do sály sa napchalo viac ako sto ľudí, niektorí dokonca museli stáť vzadu. Julia sledovala, ako Gabriela predstavujú rôznym dôležitým vyzerajúcim hosťom. Bol veľmi atraktívny, vysoký a mužne krásny. Najviac obdivovala jeho okuliare a spôsob, ako mu dokonale sedel elegantný tmavý oblek.

Keď jej výhľad zablokovali nejakí ľudia, zamerala pozornosť na to, aby začula aspoň jeho hlas. Prívetivo sa so všetkými rozprával, hladko prechádzal od taliančiny k francúzštine a nemčine a zase sa vracal k taliančine.

(Dokonca aj jeho nemčina bola sexi.)

Začalo jej byť horúco, keď si spomenula, ako vyzerá jeho telo pod oblekom, nahé a zapreté nad ňou. Premýšľala, či zakaždým, keď sa na ňu pozrie, máva tiež podobné myšlienky. Uprostred jej súkrom-

ných úvah Gabriel vyhľadal jej oči a žmurkol na ňu. Jeho chvíľkový prejav hravosti zaviedol jej myseľ k rannej medzihre na terase a po chrbte jej prešla vlna príjemného záchvevu.

Gabriel zdvorilo sedel, zatiaľ čo ho *dottore* Vitali predstavoval publiku. Zabralo to viac než pätnásť minút, pretože puntičkársky vymenoval všetky profesorove úspechy. Náhodnému pozorovateľovi by sa Gabriel javil uvoľnený, skoro až znudený. Jeho nervozitu však dokazoval spôsob, akým sa nevedomky pohrával so svojimi poznámkami k prednáške, tými, ktoré boli iba osnovou postrehov pochádzajúcich priamo z jeho srdca. Vo svojej prednáške urobil na poslednú chvíľu niekoľko zmien. Nemohol hovoriť o múzach, láske a kráse bez toho, aby sa zmienil o hnedookom anjelovi, ktorý mu predchádzajúci večer odvážne odovzdal sám seba. Ona bola jeho inšpiráciou. A bola ňou už od doby, keď mala sedemnášť rokov. Jej tichá krása a veľkorysá dobrota sa dotkla jeho srdca. Nosil v sebe jej obraz ako svoj talizman proti temným démonom závislosti. Bola pre neho všetkým a Boh mu bude svedkom, že to povie aj verejne.

Po množstve zdvorilostných fráz a potlesku zaujal svoje miesto na pódiu a oslovil publikum plynulou taliančinou. „Moja dnešná večerná prednáška bude trochu neobvyklá. Nie som historikom umenia, ale napriek tomu s vami budem hovoriť o múze Sandra Botticelliho, *La Bella Simonetta*.“ A s tým jeho oči vyhľadali tie Juliine.

Usmiala sa a snažila sa potlačiť rumenec, ktorý sa chystal zaplaviť jej líca. Poznala príbeh Botticelliho a Simonetty Vespucci. O Simonette sa pred jej smrťou v ranom veku dvadsaťdva rokov na florent-

skom dvore hovorilo ako o kráľovnej krásy. Keď ju Gabriel prirovnal k Simonette, cítila sa tým veľmi poctená.

„Musím sa vyrovnáť s touto kontroverznou témou ako profesor literatúry, ktorý si vybral Botticelliho umenie v zastúpení rôznych ženských archetypov. Z historického hľadiska sa už veľa debatovalo o tom, ako si boli Botticelli a Simonetta blízki a do akej miery bola skutočnou inšpiráciou pre jeho obrazy. Dúfam, že môžem niektoré z týchto dohadov obísť s cieľom zamerať svoju pozornosť na jednoduché vizuálne porovnanie niekoľkých postáv.

Začnem s prvými troma snímkami. Na nich môžete rozpoznať perom kreslené ilustrácie Danteho a Beatrice v Raji.“

Gabriel si nemohol pomôcť, ale sám tie obrazy obdivoval. Bol nimi unesený už od tej doby, keď prvýkrát privítal Juliannu u seba doma. To bol ten večer, keď si uvedomil, ako veľmi ju túži potešiť, ako nádherne vyzerá, keď je šťastná.

Kým sa pozeral na pokoj, ktorý sa Beatrice odrážal v tvári, porovnával jej podobu s Juliou.

Sedela a napäto sledovala prednášku, svoju krásnu hlavu mala natočenú z profilu a obdivovala Botticelliho dielo. Gabriel dychtil po tom, aby sa pozrela na neho.

„Všimnite si Beatricinu tvár.“ Jeho hlas zjemnel, keď sa jeho oči stretli s tými, ktoré patrili jeho milovanej. „Tú najkrajšiu tvár...”

Začnime s Danteho múzou a postavou Beatrice. Hoci som si istý, že nepotrebuje predstavovať, dovoľte mi zdôrazniť, že Beatrice zosobňuje dvorskú lásku, poetickú inšpiráciu, vieru, nádej a milosrdenstvo. Je ideálom ženskej dokonalosti, je súčasne inteligentná

a súcitná a vyžaruje druh nezištnej lásky, ktorá môže pochádzať len od Boha. Ona inšpiruje Danteho, aby bol lepším človekom.“

Gabriel sa na okamih odmlčal a dotkol sa svojej kravaty. Nepotreboval ju narovnať, ale jeho prsty na modrom hodvábe zostali. Julia nad jeho gestom zažmurkala a Gabriel vedel, že mu porozumela.

„Teraz sa zamyslite nad tvárou bohyně Venuše.“

Všetky oči v miestnosti okrem Gabrielových sa zamerali na *Zrodenie Venuše*. Zatiaľ čo diváci obdivovali jedno z najväčších a najrozsiahlejších Botticelliho diel, Gabriel sa dychtivo zadíval do svojich poznámok.

„Zdá sa, že táto Venuša má opäť Beatricinu tvár. Znovu opakujem, nie som zbehlý v historickej analýze modelov pre obrazy. Ja vás len jednoducho žiadam, aby ste si všimli viditeľné podobnosti medzi týmito postavami. Reprezentujú dve múzy, dva typy ideálu, jeden teologický a druhý svetský. Beatrice vyznáva dušu; Venuša vyznáva telo. Botticelliho *La Bella* má obidve tváre – jedna patrí láske kresťanskej, čiže *agapé*, a druhá láske zmyselnej, čiže *eros*.

Znížil tón hlasu a Julia zistila, že sa jej tým rozohrieva koža.

„V portréte Venuše je kladený dôraz na jej fyzickú krásu. Aj keď predstavuje sexuálnu lásku, uchováva si úctyhodnú cudnosť, keď si pridržiava prameň vlasov, aby sa zakryla. Všimnite si jej triezvy výraz a umiestnenie jej ruky cez prsia. Jej ostych neznižuje erotikosť portrétu – naopak, zvyšuje ho.“ Pre dramatický efekt si zložil okuliare a uprel na Juliu svoj pohľad. Vôbec nežmurkal. „Mnoho ľudí zlyháva a nevidí, ako cudnosť a nežnosť zvyšuje erotickú príťažlivosť.“

Julia sa hrala so zipsom na kabelke a snažila sa odolať nutkaniu vtríeť sa na stoličke. Gabriel si znovu nasadil okuliare.

„*Eros* nie je to isté čo smilstvo. Podľa Danteho je smilstvo jedným zo siedmich smrteľných hriechov. Erotická láska môže zahŕňať sex, ale nie je obmedzená iba naň. *Eros* je všetko stravujúci oheň posadnutosti a lásky, ktorý sa prejavuje v emócii *milovania*. A verte mi, keď hovorím, že vďaka svojim citom ďaleko prevyšuje svojich rivalov v každom ohľade.“

Julii neušlo to, s akou prezieravosťou vyslovil slovo *rivalov* a zdôraznil svoj výraz mávnutím ruky. Bolo to, akoby všetky svoje predchádzajúce milenky odsunul bokom jednoduchým gestom, a svoje planúce oči upieral na ňu.

„Každý, kto niekedy ľúbil, pozná rozdiel medzi smilstvom a *erosom*. Neexistuje žiadna rovnosť. Jeden z nich je prázdny, nenaplnujúci tieň toho druhého.“

Samozrejme, dalo by sa namietat, že je nemožné, aby jedna žena reprezentovala ideál tak *agapé*, ako *erosu*. Ak budete mať so mnou chvíľu trpezlivosť, môžem vám ukázať, že takáto skepsa je formou nenávisti k žene. Pretože iba mizogýn môže tvrdiť, že ženy sú buď sväté, alebo zvodné – panny alebo štetky. Samozrejme, že žena alebo aj muž – múza môže vyznávať oboje, tak telo, ako i ducha.

Teraz sa zamyslite nad obrazom za mnou, *Madonou s granátovým jablkom*.“

A oči publika sa opäť presunuli k jednej z Botticelliho malieb. Gabriel si so zadostučinením všimol, ako sa Julia zámerne pohráva s jednou svojou diamantovou náušnicou, akoby porozumela jeho od-

haleniam a s radosťou ich prijala. Akoby vedela, že prostredníctvom umenia odhaľuje svoju lásku k nej. Jeho srdce jasalo.

„Opäť vidíme, že v postave Madony sa opakuje tá istá tvár. Beatrice, Venuša a Mária – trojica ženských ideálov – a všetky nosia rovnakú tvár. *Agapé*, *eros* a nevinnosť, opojná kombinácia, ktorá by prinútila aj toho najsilnejšieho muža klesnúť na kolená, keby mal také šťastie a našiel jedinú osobu, ktorá by sa pýšila všetkými troma.“

Miestnosťou sa zrazu rozľahol silený kašeľ, ktorý mal akoby zakryť posmešnú poznámku. Gabriel, nahnevany, že ho niekto vyrušuje, sa neurčito zamračil smerom k druhému radu, ponad Juliino plece. Zakašľanie sa pre dramatický efekt ešte raz zopakovalo a medzi zjavne otráveným Talianom a Gabrielom začal vrieť testosterón.

Mysliac na to, že hovorí do mikrofónu, odolal nutkaniu zakliať a so spaľujúcim pohľadom na svojho kritika pokračoval.

„Niekoľko by mohol namietat, že to bolo granátové jablko a nie len obyčajné jablko, čo zviedlo Evu v Rajskej záhrade. S rešpektom k Botticelliho maľbe mnohí tvrdia, že granátové jablko symbolizuje Kristovu krv jeho utrpenia a následný nový život prostredníctvom vzkriesenia.

Z môjho pohľadu predstavuje granátové jablko rajske ovocie, Madona druhú Evu a Kristus druhého Adama. S Madonou sa Botticelli navracia k prvej Eve, archetypu ženstva, krásy a ženskej spoločnosti.

Ak zjdem ďalej tvrdením, že Eva je tiež ideálom ženského priateľstva, Adamovou *priateľkou*, a tým tiež ideálom *filie*, lásky, ktorá tkvie v priateľstve, tak sa rovnako javí priateľstvo medzi Máriou a Jozefom.“

Hlas sa mu zlomil, a tak sa počas kratučkej pauzy napil vody a až potom pokračoval. Pri porovnávaní Julie a Evy čosi spôsobilo, že sa cítil zrazu zraniteľný, obnažený, volajúci späť po noci, keď jej daroval jablko a držal ju pod hviezdami v náručí.

Diváci začali mrmlať a premýšľali, prečo sa zdvorilostná pauza na osvieženie zmenila na prestávku. Gabrielove oči stmavli a zdvihol ich, aby sa znovu pozrel na svoju milovanú v zúfalej túžbe, aby porozumela.

Jej rubínové pery sa pootvorili v povzbudzujúcom úsmeve. Gabriel okamžite vydýchol.

„Botticelliho múza je svätica, milenka aj priateľka, nie náhrada ženy alebo pubertálnej fantázie. Je naozajstná, je komplikovaná a je nekonečne fascinujúca. Žena hodná uctievania.

Som si istý, že ste si vedomí toho, ako nám precíznosť gréčtiny umožňuje hovoriť o rôznych druhoch lásky presnejšie, adresnejšie. Moderné spracovanie tejto diskusie môžete nájsť v diele C. S. Lewisa *Štyri druhy lásky*, ak by vás to zaujímalo.“

Odkašlal si a víťazoslávne sa usmial.

„Nakoniec sa zamyslite nad obrazom po mojej lavici, *Primavera*. Dalo by sa očakávať, že uvidíme tvár Botticelliho múzy na poprednej postave obrazu. Ale pozrite sa na tvár Flóry po pravej strane. Opäť nesie podobnosť s Beatrice, Venušou a Madonnou.

Prekvapivo sa Flóra na obraze objavuje dvakrát. Keď sa presunieme zo stredu maľby doprava, vidíme Flóru tehotnú, obťažkanú Zefyrovým dieťaťom. Zefyr je úplne vpravo, vznáša sa medzi pomarančovníkmi s druhým vyobrazením Flóry ako panenskej

nymfy. Jej výraz je poznačený strachom. Uteká z náručia svojho potenciálneho milenca a pozerá sa na neho späť s panikou v očiach. Avšak keď je tehotná, jej tvár je pokojná. Jej strach nahradila spokojnosť.“

Julia očervenela, keď si spomenula, aký láskavý k nej bol Gabriel minulú noc. Bol nežný a jemný a v jeho náručí sa cítila uctievaná. Pri spomienke na báj o Flóre a Zefyrovi sa zachvela a priala si, aby všetci milenci boli k svojim panenským partnerkám rovnako láskaví, ako bol Gabriel.

„Flóra predstavuje dovŕšenie fyzickej lásky a materstva. Ona je ideál *storgé*, čiže príbuzenskej lásky, druhu lásky, ktorý sa prejavuje medzi matkou a dieťaťom a medzi milencami, ktorí majú taký vzťah, ktorý nie je založený iba na sexe alebo rozkoši, ale sú manželia.“

Nikto okrem Julie si nevšimol tie bledé kľby, ktorými pevne zvieral okraj rečnického pultu oboma rukami. Nikto okrem Julie si nevšimol ľahký tras v jeho hlase, keď predniesol slová *tehotná* a *materstvo*.

V snahe spamätať sa zvrátil Gabriel obočie a chvíľu sa prehrabával v papieroch. Julia spoznala jeho zraniteľnosť a bojovala s nutkaním ísť k nemu a objasť ho. Začala od napätia poklopkávať jednou zo svojich mandarínkových lodičiek.

Gabriel si všimol jej klopanie, a kým mohol pokračovať, sťažka preglgol. „V raných popisoch *Primavery* sa tvrdí, že Flóra je spodobením *La Bella Simonetta*, Botticelliho múzy. Ak je to pravda, len samotnou vizuálnou kontrolou môžeme tvrdiť, že *Simonetta* je inšpiráciou pre Beatrice, Venušu aj Madonnu, pretože všetky štyri dámy sa delia o rovnakú tvár.

Takže tu máme ikony *agapé*, *eros*, *filia* a *storgé* a všetky reprezentuje jediná tvár, jediná žena – *Simonetta*. Vyjadrené inak, mohli by sme obhajovať názor, že Botticelli videl vo svojej milovanej múze všetky štyri typy lásky a všetky štyri ideály ženstva: sväticu, milenkku, priateľku a manželku. Nakoniec sa však musím vrátiť tam, kde sme začali. K Beatrice. Nie je náhoda, že inšpirácia, skrývajúca sa v jednom z najznámejších talianskych literárnych diel, dostala Simonettine rysy. Ak má v tvári taký pôvab, takú dobrotu, prečo by ju muž nechcel mať po boku nielen na nejaký čas, ale na celý život?“

S vážnosťou sa rozhlíadal po miestnosti.

„A na záver by som chcel citovať básnika: *Teraz sa vaše blahoslavenstvo zjaví*. Ďakujem vám.“

Keď Gabriel s nadšeným potleskom ukončil svoju prednášku, Julia žmurkaním zaháňala slzy. Bola premožená emóciami.

Dottore Vitali znova zaujal miesto pri pulte a opätovne vyjadril vďaka profesorovi Emersonovi za jeho poučnú prednášku. Malá skupinka miestnych politikov ho poctila niekoľkými darčekom, medzi ktorými bol aj medailón, zobrazujúci mesto Florenciu.

Julia zostala na svojom mieste tak dlho, ako to len bolo možné, v nádeji, že za ňou Gabriel príde. Ten bol ale zahľtený nielen členmi publika, ale i niekoľkými všetečnými historikmi umenia.

(Pretože bolo považované za drzosť, skoro až sebecko, aby korunné klenoty zbierok galérie Uffizi analyzoval obyčajný profesor literatúry.)

Váhavo ho nasledovala, zatiaľ čo ho niekoľko reportérov bombardovalo otázkami. Zachytila jeho pohľad a on jej venoval nútený ospravedlňujúci úsmev a potom začal pózovať pre fotografov.

Frustrrovane blúdila okolo po príľahlých miestnostiach, obdivovala obrazy, kým nepodišla k jednému zo svojich obľúbených, *Zvestovania* od Leonarda da Vinci. Zblízka ho študovala, možno až priveľmi, a všímala si detaily na mramorovom stĺpe, keď ju zrazu niekto po taliansky oslovil.

„Páči sa vám ten obraz?“

Julia žmurkla do očí muža s čiernymi vlasmi a veľmi opálenou pleťou. Bol o niečo vyšší ako ona a pevne stavaný. Mal oblečený veľmi drahý čierny oblek a na klope mal pripevnenú červenú ružu. Spoznala v ňom jedného z hostí, ktorí počas prednášky sedeli za ňou.

„Áno, veľmi,“ odpovedala po taliansky.

„Vždy som obdivoval hĺbku, ktorú da Vinci dáva do svojich malieb, najmä tie detaily na tom stĺpe.“

Usmiala sa a otočila sa späť k obrazu. „To je presne to, čo som tu skúmala, zároveň s perami na anjelových krídlach. Sú neuveriteľné.“

Džentlmen sa uklonil. „Prosím, dovoľte mi predstaviť sa. Som Giuseppe Pacciani.“

Julia zaváhala, pretože jeho priezvisko jej bolo známe. Bolo rovnaké ako priezvisko muža, ktorý bol podozrivý, že je najznámejším sériovým vrahom vo Florencii.

Zdalo sa, že muž čaká, kým na jeho pozdrav odpovie, a tak potlačila nutkanie utiecť.

„Julia Mitchellová.“ Natiahla ruku v zdvorilom geste, ale on ju prekvapil, keď ju uchopil do dlaní a zdvihol k svojim perám. Potom na ňu pozrel a pobožkal ju.

„Som očarený. A môžem povedať, že vaša krása konkuruje tej, ktorou sa pýši *La Bella Simonetta*. Zvlášť, keď prihliadam na tému dnešnej prednášky.“

Julia odvrátila pohľad a rýchlo si pritiahla ruku k telu.

„Dovoľte mi ponúknuť vám niečo na pitie.“ Rýchlym mávnutím privolał čašníka a vzal z jeho podnosu dva poháre so šampanským. Cinkol pohármi o seba a pripil im na zdravie.

Julia si s vďakou usrkla Ferrari *spumante*, pretože jej to umožnilo vyhnúť sa jeho uprenému pohľadu. Bol očarujúci, ale ona bola voči nemu ostrážitá, v neposlednom rade aj pre jeho meno.

Hladne sa na ňu usmial.

„Som profesorom literatúry na tunajšej univerzite. A vy?“

„Študujem Danteho.“

„Ach, *il Poeta*. Mojou špecializáciou je tiež Dante. Kde študujete? Tu nie.“ Oči mu putovali od jej tváre a postavy až k topánkam a potom sa zase vydali na cestu späť k jej tvári.

Urobila poriadny krok späť. „Na Torontskej univerzite.“

„Ach! Kanaďanka. Jedna z mojich bývalých študentiek tam práve teraz tiež študuje. Možno sa poznáte.“ Pristúpil bližšie.

Julia sa rozhodla neuvádzať na pravú mieru svoje občianstvo a znovu ustúpila. „Toronto je veľká univerzita. Pravdepodobne nie.“

Giuseppe sa usmial, odhaliac svoje bezchybné biele zuby, ktoré sa v osvetlení múzea podivne ligotali.

„Videli ste obraz Piera di Cosima *Perzeus oslobodzuje Andromedu*?“ Ukázal na jeden zo susedných obrazov.

Julia prikývla. „Áno.“

„V jeho práci sú flámske prvky, nezdá sa vám? Tiež si všimnite postavy stojace v dave.“ Ukázal na skupinu na pravej strane obrazu.

Julia ustúpila nabok, aby mala lepší výhľad. Giuseppe sa postavil vedľa nej, až priveľmi blízko, a pozeral sa, ako študuje maľbu.

„Páči sa vám to?“

„Áno, ale ja dávam prednosť Botticellimu.“ Tvrdohlavo držala pohľad upretý na obraz a dúfala, že by ho mohlo unaviť stáť tak blízko pri nej a pohne sa ďalej.

(Najlepšie na druhý breh Arna.)

„Ste študentkou profesora Emersona?“

Julia hlasno preglgla. „Nie. Ja – ja študujem u niekoho iného.“

„V Severnej Amerike je považovaný za dobrého, čo je dôvodom, prečo ho sem pozvali. Avšak jeho prednáška bola hanebná. Ako ste sa dostali k Dantemu?“

Julia sa chystala s Giuseppem hádať pre jeho popis prednášky, keď vtom natiahol ruku, aby sa dotkol jej vlasov.

Mykla sa a okamžite ustúpila, ale on mal dlhé ruky a dočiahol na ňu. Kým otvorila ústa, aby mu povedala, že sa jej to nepáči, zrazu niekto blízko nich zavrčal.

Giuseppe a Julia pomaly otočili hlavy a uvideli Gabriela, ktorému z očí sršali blesky a ruky vbok mu roztvárali sako ako chvost nahnevaného páva.

Výhrazne pristúpil o krok bližšie.

„Vidím, že ste sa zoznámili s mojou *fidanzata*. Navrhujem, aby ste držali svoje ruky pri tele, ak o ne nechcete prísť.“

Giuseppe sa zamračil, no potom sa jeho tvár zmenila a objavil sa zdvorilostný úsmev. „Hovorili sme spolu len niekoľko minút. Vôbec sa o vás nezmienila.“

Julia nečakala, kým Gabriel vytrhne Giuseppemu ruky z ramenných kĺbov a poškvrní tak nedotknutú podlahu Uffizi jeho krvou. Radšej sa postavila medzi oboch mužov a položila ruku na Gabrielov hrudník.

„Gabriel, to je profesor Pacciani. Je tiež odborník na Danteho.“

Obaja muži si vymenili pohľady a Julia si uvedomila, že Pacciani je ten človek, ktorý tak nemiestne narušil Gabrielovu prednášku mumlaním a kašľom.

Ten zrazu zdvihol ruky v predstieranej kapitulácii.

„Veľmi sa ospravedlňujem. Mal som si to uvedomiť. Ten spôsob, akým ste sa na ňu dívali počas vašej... reči. Že je vaša. Odpusťte mi, *Simonetta*.“ Pohľadom vyhľadal jej oči, uprene sa do nich zadíval a ústa sa mu skrivili v úškrne.

Keď Gabriel počul sarkazmus v jeho slovách, so zaťatými päsťami pristúpil o krok bližšie.

„Miláčik, potrebujem nájsť miesto, kam môžem odložiť ten pohárík.“ Julia zatriasla svojím prázdny pohárom od šampanského a dúfala, že tým odvedie jeho pozornosť.

Gabriel si ho od nej vzal a podal ho Paccianimu. „Som si istý, že viete, kam s tým.“

Schmatol Juliu za ruku a rýchlo ju ťahal preč. Hostia sa pred nimi rozostupovali ako Červené more, keď si razili cestu cez Botticelliho sálu.

Julia sledovala jedného hosta za druhým, ako na nich zízajú, a očervenela ešte oveľa viac.

„Kam ideme?“

Viedol ju do vedľajšej vydláždenej chodby a vybral sa na jej koniec, ďaleko od ostatných hostí. Zatlačil ju do tmavého rohu medzi dve veľké mramorové sochy, stojace vysoko na podstavcoch. Pripadala si medzi tými týčiacimi sa telami ako trpaslík.

Schmatol jej kabelku a odhodil ju nabok. Ozvalo sa plesknutie kože dopadajúcej na podlahu.

„Čo si tam s ním robila?“ Gabrielovi horeli oči a líca mal zľahka zrumenené, čo na ňom nebolo tak často vidieť.

„Len sme sa trochu rozprávali, skôr ako začal–“

Gabriel ju vtiahol do spaľujúceho bozku, jednu ruku jej zaplietol do vlasov a druhou zišiel dole po jej šatách. Zapotácala sa od sily toho útoku, až ucítila na nahej koži hornej časti chrbta studenú stenu galérie. Jeho tvrdé telo sa pevne pritislo k jej.

„Nechcem na tebe znovu vidieť ruky iného muža.“

Hrubo jej roztvoril ústa a prenikol do nich jazykom, ruka mu sklzla po krivke jej pozadia a miesila ho prstami.

Julia si okamžite uvedomila, že vždy, keď sa jej dotýkal, bol opatrný. Teraz nebol. Jedna jej časť vzplanula a zúfalo po ňom túžila. Iná jej časť premýšľala, čo by mohol urobiť, keby povedala *dost...*

Zdvihol jej ľavú nohu, ovinul si jej stehno okolo boku a pritisol sa k nej.

Cítila ho cez látku šiat, počula, ako hodvábný taft šušťí ako zadychčaná žena. Šaty zjavne chceli viac.

„Čo mám urobiť, aby si bola moja?“ zastonal s perami naproti jej perám.

„Ja som tvoja.“

„Zdá sa mi, že dnes nie.“ Vtiahol si jej spodnú peru do úst a zľahka ju hrýzol zubami. „Nepochopila si moju prednášku? Každé slovo, každý obraz bol pre teba.“ Rukou jej vkĺzol pod šaty a dráždivo jej prechádzal po koži na stehne, kým nenahmatal šnúrku, ktorá sa jej tiahla cez bok.

Odtiahol sa, aby jej videl do tváre. „Dnes večer žiadne podväzky?“

Zavrtela hlavou.

„Tak čo je potom toto?“ Prstami potiahol látku.

„Nohavičky,“ vydýchla.

V prítmí sa mu zaleskli oči. „Aký druh nohavičiek?“

„Tangá.“

Nebezpečne sa usmial a pritisol pery k jej uchu. „Môžem dúfať, že si si ich obliekla kvôli mne?“

„Len kvôli tebe. Vždy.“

Gabriel ju bez varovania náhle zdvihol a pritisol na chladnú stenu miestnosti. S perami na jej krku k nej pritlačil boky ešte bližšie. Dlhé, tenké podpätky Juliiných lodičiek sa zachytili o krivky jeho pozadia. Uprel na ňu divoké modré oči.

„Chcem ťa. Hneď teraz.“

Jednou rukou potiahol nohavičky, kým sa neroztrhli. Odrazu bola dole nahá. Siahol dozadu, aby si ich strčil do vrecka saka, a hrany jej podpätkov sa mu tým pohybom zaryli do zadku natoľko, že sa strhol.

„Vieš, aké ťažké pre mňa bolo sa po prednáške ovládnuť? Ako veľmi som túžil vziať ťa do náručia? Vieš aj najmenší rozhovor bolo mučenie, keď jediné, po čom som túžil, bolo toto.

Prial by som si, aby si mohla vidieť, aká si sexi s chrptom opretým o múr a nohami omotanými okolo mňa. Chcem, aby sa ti to páčilo, a navyše chcem, aby si stonala a volala moje meno.“

Gabriel jej vtlačil hlboký bozk do jamky na krku a Julia zavrela oči. Jej vášeň bojovala s rozumom, ktorý ju nútil odstrčiť ho a spamätať sa. V takejto nálade bol Gabriel nebezpečný.

Zrazu Julia začula, ako sa na chodbe rozľahli hlasy. Prudko otvorila oči.

Blížili sa kroky a veselý smiech. Gabriel zdvihol hlavu a priložil jej ústa k uchu. „*Ani muk*,“ zašepkal a ona cítila, ako sa pery, ktoré k nej tisol, začali usmievať.

Kroky sa zastavili len pár metrov od nich a Julia začula dva mužské hlasy, ako sa rozprávajú po taliansky. Srdce jej ďalej bežalo ako opretek, keď sa jej uši snažili zachytiť nejaký pohyb. Gabriel ju stále jemne hladil a prehľtal jej zvuky svojimi ústami. Z času na čas jej zašepkal niečo zmyselné – vety, z ktorých sa červenala.

Jeden z mužských hlasov sa hlasno rozosmial. Julia prekvapene zdvihla hlavu a Gabriel využil túto príležitosť, aby ju pobožkal na krk a jemne prešiel po jej citlivej pokožke zubami.

„Prosím, nepohryz ma.“

Zvuk hlasov sa niesol okolo nich. Chvíľu to trvalo, ale nakoniec význam jej slov prenikol skrz jeho vzrušený a rozbesnený stav. Zdvihol tvár z jej krku.

Ich hrude boli tak tesne prilepené k sebe, až cítil jej srdce. Zavrel oči, akoby bol z jej staccatového rytmu v tranze. Keď ich znovu otvoril, väčšina ohňa bola preč.

Julia si starostlivo skryla Simonovo uhryznutie mejkapom, ale Gabriel ho nahmatal prstom, jemne prešiel po jeho obvode a pobožkal ho. Pomaly, veľmi pomaly vydýchol a pokrútil hlavou.

„Si jediná žena, ktorá mi kedy povedala nie.“

„Ja nehovorím nie.“

Obzrel sa cez plece a zbadal dvoch starších mužov, hlboko ponorených v rozhovore. Boli tak blízko, že by ho mohli vidieť, keby sa pozreli jeho smerom.

Otočil sa späť k Julii a venoval jej smutný úsmev. „Zaslúžiš si niečo lepšie než žiarlivého milenca, ktorý si ťa vezme opretú o stenu. A ja nemám chuť nechať sa pristihnúť naším hostiteľom. Odpušť mi.“

Pobožkal ju a prešiel jej palcom pod opuchnutej spodnej pere a z bledej pokožky jej odstránil nepatrne rozmazaný červený rúž.

„Nemienim zradiť dôveru, ktorú som minulú noc videl v твоjich očiach. Keby som bol pri zmysloch a mali sme celé múzeum len pre seba...“ Ako si to predstavil, jeho výraz potemnel. „Možno inokedy.“

Zložil zo seba jej podpätky, postavil ju na nohy a sklonil sa, aby jej narovnal sukňu. Taft pod jeho dotykom zašušťal a potom nešťastne zmĺkol.

Našťastie si *dottore* Vitali a jeho spoločník vybrali práve túto chvíľu, aby sa vrátili na párty, a zvuk ich krokov sa pomaly strácal.

„Hostina sa má čoskoro začať. Nemôžem ich uraziť tým, že by som odišiel. Ale keď ťa vezmem domov...“ upieral oči do tých jej. „Múrneď za dverami našej izby bude naša prvá zastávka.“

Prikývla a uľavilo sa jej, že už nie je ďalej nahnevany. Pravdupovediac, bola z vyhliadky na *sex pri stene* trochu nervózna, ale veľmi nadšená.

Upravil si rozkrok na nohaviciach, zapol si sako a želal si, aby sa jeho telo upokojilo. Pokúsil sa jej uhladiť vlasy, ale dosiahol len to, že vyzerali presne tak, akoby ju jej milenec zatiahol do tmavého kúta s úmyslom sexu v múzeu.

Istí akademici sexom v múzeu obzvlášť pohrdajú. (Ale nemali by. Skôr než ho vyskúšajú.)

Julia si upravila vlasy, narovnala mu kravatu a skontrolovala mu tvár a golier pre stopy rúžu. Keď skončila, zdvihol jej kabelku a sveter a s bozkom jej oboje podal. Pousmial sa a zastrčil si jej nohavičky hlbšie do vrečka, aby netrčali.

Urobila krok vpred a zistila, že absencia nohavičiek je prekvapivo oslobodzujúca.

„Mohol by som ťa piť ako šampanské,“ zašepkal.

Natiahla sa na špičky a pobožkala ho na líce. „Prialo by som si, aby si ma naučil tie svoje zvodné triky.“

„Len ak ma naučíš milovať tak, ako miluješ ty.“

Gabriel ju viedol prázdnu chodbou a potom dolu, po schodoch na prízemie, kde práve začínal banket.

Profesor Pacciani sa dotackal v skorých ranných hodinách späť do svojho bytu v paláci Pitti. Nebolo to nič neobvyklé.

Pohladal svoje kľúče, zakľal, keď mu spadli, a vstúpil do dverí. Zavrel za sebou, prišiel do malej izby, v ktorej spali jeho štvorroční synovia – dvojčky, pobožkal ich a krivkajúc odišiel do svojej pracovne.

Pokojne fajčil cigaretu a čakal, kým nabehne počítač, a potom sa prihlásil do svojho e-mailového účtu. Ignoroval prichádzajúcu poštu a zostavil krátky odkaz svojej bývalej študentke a milenke. Od jej absolútií neboli v kontakte.

Zmienil sa o stretnutí s profesorom Emersonom a jeho mladučkou kanadskou *fidanzata*. Nadhodil, že aj keď bol ohrozený Emersonovou monografiou vydanou v Oxford University Press, profesorova prednáška zaváňala pseudointelektualizmom, ktorý by naozaj nemal v profesionálnej akademickej prezentácii čo robiť. Človek by mal byť buď intelektuál a akademik, alebo by mal byť verejný rečník a zabávač, ale nie oboje. Pacciani sa netaktne opýtal, či toto je to, čo je na seвероamerických univerzitách považované za vynikajúce výsledky.

Svoj e-mail ukončil výslovným a podrobným návrhom prípadného budúceho jarného sexuálneho stretnutia. Potom potme dofajčil cigaretu a ľahol si k svojej žene do manželskej postele.

3. kapitola

Ch

rista Petersonová mala tú najlepšiu výchovu, takže pre jej skazenú povahu skutočne neexistovalo žiadne ospravedlnenie. Mala rodičov, ktorí sa navzájom veľmi ľúbili a rovnako tak ľúbili aj svoju dcéru. Jej otec bol uznávaný onkológ v Toronte. Matka bola knihovníčkou na Havergal College, elitnej súkromnej dievčenskej škole, ktorú Christa navštevovala od škôlky až po maturitu.

Christa chodila aj do nedeľnej školy. Bola členkou anglikánskej cirkvi. Učila sa z Knihy spoločných modlitieb od Thomasa Cranmera, ale nič z toho sa nedotklo jej srdca. A keď mala pätnásť rokov, objavila ohromnú silu ženskej sexuality. Len čo ju odhalila, stala sa nielen jej devízou, ale aj zbraňou prvej voľby.

Jej najlepšia kamarátka, Lisa Malcolmová, mala staršieho brata menom Brent, ktorý bol veľmi pekný. Vyzeral tak ako mnoho iných absolventov Upper Canada College, súkromnej chlapčenskej školy, ktorá vzdelávala deti kanadskej smotánky. Mal svetlé vlasy a modré oči a bol vysoký a urastený. Bol členom mužského veslárskeho tímu Torontskej univerzity a ľahko by mohol byť hviezdou reklám pre J. Crew.

Christa Brenta z diaľky obdivovala, ale pre štvorročný vekový rozdiel si ju nikdy nevšimol. Raz, neskoro v noci, keď prespávala u Lisy doma, mu vbehla cestou do kúpeľne rovno pod nohy. Svojimi dlhými tmavými vlasmi, veľkými hnedými očami a mladistvou zrelou postavou ho úplne dostala. Na chodbe ju jemne pobožkal a skusmo jej prešiel rukou cez prsia. Potom ju vzal za ruku a pozval ju k sebe do izby.

Po tridsiatich minútach maznania a vzájomného poznávania cez oblečenie bol celý žeravý posunúť veci ďalej. Christa váhala, pretože bola panna, a tak jej Brent začal dávať bláznivé a extravagantné sľuby – darčeky, romantické schôdzky a nakoniec aj hodinky Baume & Mercier z nehrdzavejúcej ocele, ktoré mu darovali rodičia k osemdesiatym narodeninám.

Christa jeho hodinky obdivovala. Dobre vedela, akú mali cenu, pretože Brent ich opatroval ako poklad. Pravdupovediac, chcela ich skoro viac ako jeho.

Brent jej pripol hodinky na zápästie a ona na ne civela a obdivovala, ako ju chladia na koži a ako ľahko klžu hore a dole po jej nahom predlaktí. Bol to symbol. Znamenie, že po nej túži tak intenzívne, že bol ochotný dať jej to, čo si najviac cení.

Cítila sa žiadaná. A mocná.

„Si taká krásna,“ zašepkal. „Nechcem ti ublížiť. Ale, bože, naozaj ťa chcem. A sľubujem, že sa ti to bude páčiť.“

Christa sa usmiala a nechala ho, aby ju položil na svoju úzku posteľ ako obeť na oltár Inkov; a darovala mu svoje panenstvo výmenou za hodinky v cene troch tisícov dolárov.

Brent dodržal slovo. Bol jemný. Išiel na to pomaly. Bozkával ju a jemne skúmal jej ústa. Vzdal hold jej prsiam. Dráždil ju prstami a skúšal, či už je na neho pripravená. Keď do nej vstupoval, robil to opatrne. Nebola tam žiadna krv. Len veľké ruky, ktoré ju v kruhoch hladkali na bokoch, a hlboký tichý hlas, ktorý jej šepkal, ako sa uvoľniť, kým ten nepríjemný pocit nezmizol.

Splnil, čo sľúbil, a jej sa to páčilo. Dosiahol, že sa cítila krásna a neobyčajná. A keď bolo po všetkom, pevne ju držal v náručí po celú noc. Pretože nemal úplne skazenú dušu, len bol zvyknutý podliehať telesným potrebám.

V nasledujúcich troch rokoch tento akt napriek iným romantickým pletkám opakovali mnohokrát. A zakaždým, keď do nej vstúpil, jej vložil do ruky darček.

Čoskoro bol nahradený pánom Woolworthom, Christiným učiteľom matematiky v treťom ročníku na strednej škole. Christine stretnutia s Brentom ju o mužoch veľa naučili. Ako čítať v ich prianiach a túžbach, ako ich trápiť a provokovať, ako ich upútať a dráždiť.

Nemilosrdne pokúšala pána Woolwortha, kým jej ten muž nepodľahol a neprosil ju, aby sa s ním po škole stretla v hoteli. Christe sa páčilo, keď muži prosili. V jednoduchej hotelovej izbe ju jej učiteľ prekvapil strieborným náhrdelníkom od Tiffanyho. Navliekol jej jemnú retiazku okolo krku a nežne ju pobožkal na šiju. Na oplátku ho Christa nechala niekoľko hodín skúmať jej telo, kým nezaspal, vyčerpaný a uspokojený.

Nebol taký atraktívny ako Brent, ale bol oveľa skúsenejší. Preto ho s každým nasledujúcim darom nechala, aby sa jej dotýkal starými i novými spôsobmi. Než sa ich avantúra skončila a Christa sa pre-

sťahovala do Quebecu, aby nastúpila na Biskupskú univerzitu, nazbierala obrovské množstvo šperkov a rozsiahle znalosti sexuálnych praktík. Navyše sa Christa stala jednou z mála žien, ktoré sa pozerali na rolu zvodnej zlatokopky tak, že ju treba nasledovať.

Keď ukončila magisterský stupeň renesančných štúdií na *Università degli Studi di Firenze*, jej vzťahový vzorec bol pevne zaužívaný. Dávala prednosť starším mužom s postavením alebo mocou. Bola nadšená zakázanými románikmi – čím menej dosiahnuteľní, čím menej pravdepodobní, tým lepšie.

Dva roky sa snažila zvieť kňaza, patriaceho k Duomo vo Florencii, a práve pred absolútoriom sa jej to podarilo. Vzal si ju vo svojej jedno-ducej posteli v malom byte, ale skôr ako sa jej dotkol, vtisol jej do rúk malú ikonu, ktorú maľoval Giotto. Bola na nezaplatenie. Ale Christa si myslela, že to ona je tiež. Dovoľovala mužom, aby ju mali, ale len za určitú cenu. A nakoniec vždy dostala do postele mužov, ktorých chcela.

Až dovtedy, kým vo svojom prvom ročníku doktorandského štúdia na Torontskej univerzite nestretla profesora Gabriela O. Emersona. Bol zďaleka najatraktívnejší zo všetkých mužov, akých kedy stretla. A zdalo sa, že je veľmi sexuálne založený. Jeho surová, tlejúca živočíšnosť mu priam tryskala z každého póru. Mohla ju skoro cítiť.

Pozerala sa, ako loví vo svojom obľúbenom bare. Všimla si jeho kradmý, zvodný prístup a aj spôsob, akým na neho ženy reagujú. Študovala ho rovnako, ako študovala taliančinu, a plánovala svoje vedomosti dobre využiť.

No on ju odmietal. Nikdy sa na jej telo ani nepozrel. Hľadel jej do očí tak chladne, akoby ani nebola žena.

Začala sa obliekať provokatívnejšie. Nikdy sa jej nepozrel nižšie ako na krk.

Snažila sa byť milá a vyzeráť, že sa podceňuje. Bol pohrďavý.

Piekla mu sušienky a nechávala mu tie bezmenné kulinárske špeciality v jeho poštovej priehradke na katedre. Zostávali tam týždne nedotknuté, kým ich pani Jenkinsová, sekretárka katedry, nevyhodila do odpadu v obavách, že by mohli byť napadnuté škodcami.

Čím viac ju profesor Emerson odmietal, tým viac ho chcela. Čím viac ním bola posadnutá, tým menej sa starala o darčeky na výmenu. Nechcela od neho vôbec nič, len keby sa na ňu pozrel s túžbou v očiach.

Ale on to neurobil.

Na jeseň roku 2009, keď mala možnosť stretnúť sa s ním v Starbucks a prediskutovať svoju dizertačnú prácu, sa nemohla dočkať, či by sa ich stretnutia nemohli premeniť na večeru a prípadne aj návštevu Lobby. Bude sa snažiť, ako najlepšie bude vedieť, a bude príťažlivá. Dúfajúc, že jej prestane odolávať.

V rámci prípravy na svoju schôdzku minula šesťsto dolárov na čiernu košielku Bordelle spolu s podvážkami a čiernymi hodvábnyimi pančuchami. Vhodné nohavičky zavrhl. Zakaždým, keď sa jej podvázok napol na povrchu kože, cítila, ako sa v nej rozhorieva oheň. Premýšľala, aké by to bolo, keby jej profesor Emerson uvoľňoval pančuchy z úchytiiek, najlepšie svojimi zubami.

Ale nanešťastie pre Christu sa v rovnakej chvíli rozhodli usadiť v rovnakom Starbucks aj Paul s Juliou. Bolo jej jasné, že spolužiaci by si akúkoľvek nepríстойnosť z jej strany bezpochyby všimli a dychtivo

by ju sledovali. Profesor si toho bude vedomý tiež, a tak bude ešte profesionálnejší než zvyčajne. Takže keď sa im postavila tvárou v tvár, bola viac než našťavaná. Chcela ich oboch uraziť tak, aby odišli, kým dorazí profesor Emerson. Robila, čo mohla, aby si bola istá, že sa jej to podarí. Avšak jej pokus o zastrašenie spolužiakov a kolegov sa veľmi škaredo zvrtol. Profesor Emerson nečakane dorazil skôr a počul ju.

„Slečna Petersonová.“ Gabriel ukázal smerom k prázdnomu stolu ďaleko od Paula a Julie a naznačil, aby ho Christa nasledovala.

„Profesor Emerson, kúpila som vám venti latté s nízkotučným mliekom.“ Snažila sa mu ho podať, ale on urobil odmietavé gesto.

„Len barbari pijú kávu s mliekom po raňajkách. Boli ste vôbec niekedy v Taliansku? A mimochodom, slečna Petersonová, nízkotučné mlieko je pre idiotov. Alebo pre tučné dievčatá.“

Otočil sa na päte a zamieril k pultu, aby si objednal vlastnú kávu, zatiaľ čo Christa sa statočne snažila skryť svoj hnev.

Dočerta s tebou, Julianna. Je to všetko tvoja vina. Tvoja a toho mnícha.

Christa si sadla na stoličku, na ktorú profesor Emerson ukázal, a cítila sa skoro porazenecky. Ale nie úplne, pretože zo svojho miesta mala krásny výhľad na jeho zadok, oblečený v sivých flanelových nohaviciach. Bol obľý ako dve jablká. Dve zrelé, šťavnaté jablká.

Mala chuť sa do nich zahryznúť.

Nakoniec sa profesor vrátil s vlastnou prekliatou kávou. Sadol si od nej tak ďaleko, ako len mohol, ale zároveň aby zostal pri rovnakom stole, a tvrdo sa na ňu zadíval.

„Musím sa s vami porozprávať o vašom správaní. Ale skôr ako sa to stane, dovoľte mi ujasniť si jednu vec. Súhlasil som, že sa tu dnes

s vami stretnem, pretože *ja* som chcel kávu. V budúcnosti sa budeme stretávať na katedre, tak ako to robíme bežne. Vaše priehľadné pokusy o zosnovanie spoločenských stretnutí medzi nami dvoma budú bez úspechu. Rozumeli ste?“

„Áno, pán profesor.“

„Jediné moje slovo a budete si hľadať nového vedúceho dizertačnej práce.“ Odkášlal si. „V budúcnosti ma budete oslovovať *profesor Emerson*, dokonca aj keď o mne budete hovoriť s tretou osobou. Je to jasné?“

„Áno, profesor Emerson.“ *Och, profesor. Nemáte ani tušenie, ako veľmi chcem kričať vaše meno. Profesor, profesor, profesor...*

„Okrem toho sa zdržíte osobných poznámok na adresu ostatných študentov, obzvlášť slečny Mitchellovej. Jasné?“

„Jasné.“

Teraz to začalo v Christe trochu vriieť, ale nechala si svoje pocity pre seba. Zvalila všetku vinu na Juliu. Chcela ju dostať z jeho programu preč. Ale nebola si istá, ako to urobiť. Aspoň zatiaľ.

„A nakoniec, čokoľvek odo mňa budete počuť o inom študentovi alebo osobe spojenej s univerzitou, bude považované za dôverné a vy to nebudete nikde prezentovať. Ak sa o to pokúsite, môžete si hľadať iného vedúceho dizertácie. Myslíte si, že ste dosť inteligentná na to, aby ste pochopili tieto jednoduché pokyny?“

„Áno, pán profesor.“ Mierne sa pre jeho povýšenosť naježila. Ale, pravdupovediac, jeho nevrlosť považovala za sexi. Chcela ho vydráždiť. Zviesť ho, aby jej robil nevysloviteľné veci, aby–

„Na akúkoľvek ďalšiu šikanu voči magisterským študentom bude upozornený vedúci katedry, profesor Martin. Verím, že ste si dobre

vedomá pravidiel, upravujúcich správanie postgraduálnych študentov. Nemusím vám pripomínať zákaz ponižovania, alebo áno?“

„Ale ja som Juliu neponižovala, ja som –“

„Žiadne fňukanie. A pochybujem, že vám slečna Mitchellová povolila hovoriť jej krstným menom. Budete ju buď oslovovať správne, alebo nijako.“

Christa zvesila hlavu. Hrozby, ktoré vyslovil, neboli vôbec sexi. Tvrdo drela, aby sa dostala do doktorandského programu na Torontskej univerzite, a nemienila si to všetko nechať preklízať pomedzi prsty. A už vôbec nie kvôli úbohej malej mrche, ktorá mala niečo s profesorovým výskumným asistentom.

Gabriel videl jej reakciu, ale nehovoril nič a pomaly si odpíjal z espressa. Necítil žiadnu ľútosť a začal premýšľať, čo ešte by mohol povedať, aby sa jej v očiach objavili slzy.

„Som si istý, že ste si dobre vedomá univerzitných pravidiel týkajúcich sa vzťahov. Fungujú oboma smermi. Profesori tiež môžu podať sťažnosť, ak sa domnievajú, že sú obťažovaní študentom. Takže ak prekročíte hranice, dotiahnem vás do dekanovej kancelárie tak rýchlo, že sa vám z toho zatočí hlava. Rozumiete?“

Christa zdvihla bradu a pozrela sa na neho doširoka vypleštenými a vydesenými očami. „Ale my – myslela som –“

„Ale nič!“ odsekol Gabriel. „Ak netrpíte bludmi, museli ste si uvedomiť, že neexistuje žiadne *my*. Nebudem sa opakovať. Už viete, na čom ste.“

Ešte naposledy pozrel smerom k Julii a Paulovi. „Teraz, keď sme sa rozlúčili s dnešnými zdvorilosťami, rád by som vám povedal, čo

si myslím o vašom poslednom návrhu dizertačnej práce. Je to zlá-tanina. Po prvé, vaša práca nie je originálna. Po druhé, ani ste sa nepokúsili predložiť prehľad literatúry, ktorý by sa zdal adekvátny. Ak nezmeníte svoj návrh tak, aby ste tieto pripomienky vyriešili, budete si musieť nájsť iného vedúceho. Ak sa rozhodnete podať re-vidovaný návrh, budete to musieť urobiť do dvoch týždňov. A teraz ma ospravedlňte, mám schôdzku, ktorá skutočne stojí za môj čas. Dovidenia.“

Gabriel rázne odišiel zo Starbucksu a nechal trochu otrasenú Christu zísť do prázdna.

Isteže, počúvala jeho prejav, ale jej myseľ sa sústredila na iné veci. Po prvé, chystala sa to Julii nejako vrátiť. Nevedela ako a nevedela kedy. Ale ona tú sviňu podreže (obrazne povedané) a potom pekne naporciuje (tiež obrazne povedané).

Po druhé, chystala sa prepísať svoj návrh dizertácie a dúfala, že získa profesorov akademický súhlas.

A po tretie, chystala sa znásobiť svoje úsilie, ako ho zviest. Teraz, keď videla profesora Emersona zúriaceho, nepriala si nič iné, než ho vidieť zúriť s ňou – *nahého*. Chystala sa zmeniť jeho názor. Chystala sa preraziť jeho drsný zovňajšok. Chcela vidieť, ako pred ňou kľací a prosí ju, a potom...

Bolo jasné, že desaťcentimetrové podpätky a bielizeň značky Bor-delle nestačí. Christa plánovala zamieriť do Holt Renfrew kúpiť si nové šaty. Niečo európske. Niečo sexy. Niečo od Versaceho.

Potom išla do Lobby a začala uskutočňovať tretí bod svojho plánu...

4. kapitola

Sodlaha obývačky v strešnom apartmáne luxusného hotela vo Florencii bola posiatá ledabolo rozhádzaným oblečením, tiahnucim sa od vchodu k stene, ktorá už nezívala prázdnotou. Vzduch pretína-lo stonanie a pravidelný rytmus. Zvuky sa šírili nad pánskymi ručne šitými topánkami, čiernou podprsenkou a na mieru šitým oblekom, bezohľadne odhodeným na konferenčnom stolíku, a morom santorínskej modrej, na ktorú sa premenili taftové šaty.

Človek nemusí byť ani detektívom, aby si všimol, že chýbajú dámske nohavičky a topánky.

Vzduch bol presýtený vôňou pomarančových kvetov a kolínskou Aramis, zmiešanou s pižmom potu a nahých tiel. V izbe bola tma. Stenu, pri ktorej boli v sebe zakliesnené dve nahé telá, ožarovalo iba mesačné svetlo, prúdiace z terasy. Muž stál vzpriamene a pridržiaval ženu, ktorá mala nohy ovinuté okolo jeho bokov.

„Otvor oči.“ Gabrielovu prosbu prerušovala kakofónia zvukov – koža obtierajúca sa o kožu, zúfalé výkriky tlmené perami a telom, rýchle lapanie po dychu a Juliin chrbát zľahka narážajúci o stenu.

Počula ho, ako s každým výpadom zastonal, ale sústrediac sa na ten jediný pocit – *rozkoš* –, sa jej schopnosť reči vytratila. I najmenší pohyb jej milenca prinášal slasť, dokonca aj trenie medzi ich hrudníkmi a stisk jeho rúk, ktorými ju držal vo vzduchu. Tancovala na samej hranici uspokojenia, bez dychu a s očakávaním, že ju ďalší pohyb prenesie cez okraj. Vyššie, vyššie, vyššie, vyššie...

„*Si – si – v poriadku?*“ Sťažka dýchal a to posledné slovo mu z úst vyrazilo ako výkrik, keď sa mu takmer nepostrehnuteľným pohybom jej členkov vryli ostré podpätky do tela.

Julia vyvrátila hlavu a vydala zo seba pri svojom vyvrcholení niekoľko nesúvislých zvukov. Z miesta, kde sa ich telá spájali, sa cez ňu rozbiehali prudké vlny a valili sa tak intenzívne, až jej vibrovalo celé telo. Gabriel to, samozrejme, cítil a čoskoro ju nasledoval; dva hlboké výpady a s trasúcim sa telom jej do priehlbiny na krku vykrikol jej meno.

„Robila si mi starosti,“ zašepkal neskôr. Ležal na chrbte uprostred veľkej bielej posteľe, zatiaľ čo jeho napoly spiaca milovaná sa stočila vedľa neho s hlavou položenou na jeho tetovaní.

„Prečo?“

„Neotvorila si oči. Nehovorila si. Báľ som sa, že som príliš drsný.“

Prešla mu prstami po niekoľkých chlpkoch na bruchu, ktoré smerovali dole k lonu, a lenivo ho po nich hladkala.

„Neublížil si mi. Bolo to tentoraz iné – intenzívnejšie. Zakaždým, keď si sa pohol, prechádzal mnou ten najneuveriteľnejší pocit. Nevládala som ani otvoriť oči.“

Gabriel sa sám pre seba usmial od úľavy a pritisol jej pery na čelo.

„Táto pozícia je hlbšia. A nezabudni na celú tú predohru v múzeu. Nedokázal som počas večere udržať od teba ruky.“

„To preto, lebo si vedel, že nemám nohavičky.“

„To preto, lebo ťa chcem. Vždy.“ Pousmial sa.

„Zakaždým, keď som s tebou, je to lepšie ako predtým,“ zašepkala.

Jeho výraz zosmutnel. „Ale nikdy nevyslovíš moje meno.“

„Oslovujem ťa menom po celý ten čas. Čudujem sa, že si ešte nena-
vrhol nejakú prezývku, ktorá by sa ti páčila a ktorou by si chcel, aby
som ťa oslovovala. Napríklad Gabe, Dante alebo *Profesor*.“

„Tak toto som práve nemal na mysli. Mal som na mysli to, že nikdy
nepovieš moje meno – keď vyvrcholíš.“

Zdvihla bradu, aby mu videla do tváre. Jeho výraz zodpovedal
jeho tónu. Bol melancholický a tak trochu zraniteľný. Jeho sebaistá
maska zmizla.

„Pre mňa je tvoje meno synonymom orgazmu. Chystám sa začať
im hovoriť *emgazmy*.“

Hlasno sa rozosmial srdečným smiechom, až sa mu otriasal hrud-
ník, čo donútilo Juliu posadiť sa. Pripojila sa k nemu, rada, že ho
chmúrna chvíľka prešla.

„Máte celkom zmysel pre humor, slečna Mitchellová.“ Zdvihol jej
bradu hore, aby si ešte raz mohol vychutnať jej pery a potom sa po-
ložil do vankúšov a zaspal.

Julia zostala hore o trochu dlhšie a premýšľala o tom vydesenom, ne-
istom chlapcovi, ktorý sa zjavoval vo vzácnych a nečakaných okamihoch.

Na druhý deň ráno vzal Gabriel Juliu na jej obľúbené raňaj-
ky do Café Perseo, vychýrenej *gelaterie* na Piazza Signoria. Sedeli

vnútri, pretože sa vrátili normálne decembrové teploty a bolo daždivo a chladno.

Na námestí by sa dalo sedieť celé dni a pozeráť sa, ako sa okolo predvádza svet. Po obvode stáli historické domy – galéria Uffizi bola za rohom. Pred krásnou lodžiou tu bola nesmierne pôsobivá fontána a nádherné sochy, vrátane kópie Michelangelovho *Dávida* a sochy Perzea, držiaceho odseknutú hlavu Medúzy.

Julia jedla zmrzlinu a pohľadu na Perzea sa vyhýbala. A Gabriel si nevšímal zástupy krásnych florentských žien, pretože mal potrebu pozeráť sa len na svoju milovanú. Lačne.

„Si si istý, že nechceš ochutnať? Maliny a citrón sa k sebe skvele hodia.“ Natiahla ruku s lyžičkou, na ktorej sa zmiešali obe príchute.

„Ale ja chcem ochutnať. Ale nie toto.“ Zablyslo sa mu v očiach. „Dávam prednosť niečomu trochu exotickjšiemu.“ Odstrčil svoje espresso nabok, aby ju mohol vziať za ruku. „Ďakujem ti za minulú noc a dnešné ráno.“

„Myslím, že ja som tá, ktorá by mala ďakovať, pán profesor.“ Stisla mu ruku a ďalej sa zaoberala raňajkami, akoby sa nič nedialo.

„Čudujem sa, že na stene našej izby nie je odtlačok môjho spoteného tela.“ Zasmiala sa a natiahla k nemu malú lyžičku s mrazenou lahôdkou.

Dovolil jej, aby ho krmila, a keď sa objavil jeho jazyk, aby si olízal pery, zistila, že sa jej točí hlava. Hlavou jej preletelo množstvo živých obrazov z dnešného rána. A jeden zotrval.

Ó, bohovia všetkých milencov – sexuálnych bohov, ktorí si užívajú potešenie svojich milieniek, ďakujem vám za dnešné ráno.

Ťažko prehltna. „Vieš, že to bolo pre mňa prvýkrát.“

„A nebude posledný. Sľubujem.“ Gabriel si provokatívne oblízal pery a tešilo ho, ako sa Julia tvári.

Naklonila sa k nemu, aby ho pobožkala na líce, ale on nechcel nič také. Položil jej ruku okolo krku a pritiahol si ju bližšie.

Ústa mala sladké od zmrzliny a jedinečnej chuti, ktorá bola len Juliina. Keď ju pustil, zastonal a prial si vziať ju späť do hotela, kde by si zopakovali včerajší výstup, alebo radšej do múzea...

„Môžem sa ťa na niečo opýtať?“ Hrala sa so zmrzlinou v miske, aby sa mu nemusela pozrieť do očí.

„Samozrejme.“

„Prečo si povedal, že som tvoja snúbenica?“

„*Fidanzata* má niekoľko významov.“

„Primárny význam je snúbenica.“

„*Ragazza* nevyjadruje hĺbku môjho citu.“ Gabriel pomrivil prsty vo svojich nových tesných topánkach. Zovrel pery, zvažujúc, čo na to povedať, a premýšľajúc, či by nakoniec nemal radšej mlčať. Rozhodol sa zostať ticho a nespokojne sa pomrivil na stoličke.

Julia si to všimla, ale myslela si, že je to pre fyzické nepohodlie. „Ospravedlňujem sa za svoje podpätky.“

„Za čo?“

„Videla som tie škrabance na tvojom zadku, keď si sa dnes ráno obliekal. Nechcela som ťa zraniť.“

Šibalsky sa usmial. „To je riziko podnikania pre tých, čo sú posadení ihličkovými lodičkami. Nosím svoje jazvy urobené z lásky s hrdosťou.“

„Nabudúce budem dávať väčší pozor.“

„Nie, to teda určite nebudeš.“

Julii sa nad tým náhlym zábleskom vášne v jeho pohľade rozšírili oči.

Zmocnil sa jej pier a potom jej zašepkal do ucha: „Chystám sa kúpiť ti topánky s ešte vyššími podpätkami a potom uvidíme, čo s nimi budeš vyvádzať.“

Keď prechádzali pod jedným dáždnikom cez Ponte Vecchio, Gabriel trval na tom, že ju bude ťahať od stánku k stánku, a snažil sa ju presvedčiť, aby prijala ako dar nejaký extravagantný šperk – etruské repliky, rímske mince, zlaté retiazky a podobne. Ale ona sa len usmievala a s vďakou odmietala, ukazujúc na Graceine diamantové náušnice a hovoriac, že tie sú viac než dosť. Jej nedostatok náchylnosti k materiálnym statkom len posilňoval jeho túžbu ju nimi zahrnúť.

Keď došli do stredu mosta, Julia ho potiahla za rameno a viedla ho ku kraju, aby sa mohli kochať pohľadom na Arno.

„Je tu niečo, čo by si mi mohol kúpiť, Gabriel.“

Zvedavo sa na ňu zadíval a Julii z ostrého florentského vzduchu zrumenela tvár. Ona bola dobrota, svetlo, teplo a neha. Ale strašne, strašne tvrdohlavá.

„Povedz, čo.“

Julia sa odmlčala a spustila ruku cez kamenné zábradlie, ktoré ju oddeľovalo od okraja mosta. „Chcem si dať odstrániť tú jazvu.“

Ani ho to veľmi neprekvapilo. Vedel, že sa za jazvu od Simona hanbí. Dnešné ráno ju pristihol, ako si na ňu nanáša korektor, a keď sa jej na to spýtal, začali jej tiecť slzy.

Vyhla sa jeho pohľadu a pokračovala. „Neznášam pohľad na ňu. Neznášam skutočnosť, že sa na ňu musíš dívať ty. Chcem, aby bola preč.“

„Mohli by sme vyhľadať plastického chirurga vo Filadelfii, keď budeme na Vianoce doma.“

„Budeme tam tak krátko. To nemôžem otcovi urobiť. Ani Rachel.“

Gabriel si preložil dáždňík do druhej ruky a objal ju. Začal ju bozkávať a presúval sa dole ku krku, kým sa nestretol s jej jazvou.

„Urobím to pre teba rád. A tiež oveľa viac. Stačí len povedať. No ocenil by som, keby si aj ty niečo urobila pre mňa.“

„A čo také?“

„Bol by som rád, keby si sa s niekým porozprávala. O tom, čo sa stalo.“

Julia sklopila oči. „Hovorím o tom s tebou.“

„Myslel som niekoho, kto nie je taký somár. Môžem zaplatiť lekára, ktorý ti odstráni jazvu z povrchu kože, ale nikto nedokáže odstrániť jazvy v tvojom vnútri. Je dôležité, aby si si to uvedomila. Nechcem, aby si bola sklamaná.“

„Nebudem. A prestaň si nadávať. Rozčuľuje ma to.“

Pripustil jej námietku kývnutím hlavy. „Myslím, že by pomohlo, keby si mala niekoho, s kým by si sa mohla porozprávať – o všetkom. O Tomovi, o svojej matke, o ňom aj o mne.“ Venoval jej bolestný pohľad. „Nie je to so mnou ľahké. Viem to. Myslím, že keby si sa mala s kým porozprávať, mohlo by ti to pomôcť.“

Zavrela oči. „Urobím to, ale len pod tou podmienkou, že to urobíš aj ty.“

Stuhol.

Otvorila oči a rýchlo to zo seba začala sypať: „Viem, že nechceš, a ver mi, ja to chápem. No ak to mám urobiť ja, ty to potrebuješ tiež. Bol si včera večer naozaj rozzúrený, a aj keď viem, že si sa nehneval na mňa, musela som ten nápor znášať.“

„Snažil som sa to potom napraviť.“ Zaškrípala zubami.

Natiahla ruku a pohladila ho po napätej čeľusti. „Samozrejme. Ale mne prekážalo, že si bol taký rozčúlený nežiaducim gestom niekoho cudzieho. A že si si myslel, že sex môže zmierniť tvoj hnev a že ma tak môžeš označiť za svoju.“

Gabrielova tvár neskrývala šok, pretože on si svoje činy nikdy takto nevysvetľoval.

„Nikdy by som ti neublížil.“ Stisol jej ruku.

„Ja viem.“

Gabriel vyzeral rozrušene a panika v jeho očiach sa nezmenšila, ani keď Julia zdvihla ruku, aby ho zľahka pohladila po vlasoch.

„Sme to ale pár, však? S našimi jazvami a minulosťou a všetkými tými problémami. Tragická romanca, povedala by som.“ Usmiala sa a snažila sa ich situáciu zľahčiť.

„Jediná tragédia by bola, keby som ťa stratil,“ povedal a zľahka ju pobožkal.

„Stratil by si ma, jedine keby si ma prestal milovať.“

„Tak to som šťastný muž, pretože ja si ťa udržím navždy.“

Ešte raz ju pobožkal a potom ju objal okolo ramien.

„Keď som išiel na odvykaciu liečbu, terapia bola povinná. Pokračoval som v nej aj ďalej, chodil som k terapeutovi aj ďalší rok alebo

tak akosi ešte navyše k obvyklým týždenným stretnutiam. Nevyhýbal som sa tejto pomoci.“

Julia sa zamračila. „Snažíš sa zostať čistý a pritom nechodiš na stretnutia. Nezmieňovala som sa o tom, ale je to vážny problém. A na dovърšenie všetkého sa nevyhýbaš alkoholu.“

„Bral som kokaín, nebol som alkoholik.“

Odmľčala sa a zadávala sa mu do očí. Bolo to, akoby odhalila starú stredovekú mapu, ktorá má obklopené hranice sveta slovami *tu sú draci*.

„Obaja vieme, že Anonymní narkomani vážne odporúčajú, aby závislí nepili.“ Povzdychla si. „Akokoľvek veľmi sa ti budem snažiť pomôcť, niektoré veci sú nad moje sily. Akokoľvek ma sex s tebou teší, nechcem sa stať tvojou novou drogou. Nemôžem veci napraviť.“

„Tak toto si myslíš? Že využívam sex na to, aby som dal veci do poriadku?“ Jeho otázka znela vážne, a tak Julia odolala nutkaniu zareagovať sarkazmom.

„Myslím, že si mával vo zvyku využívať sex, aby si veci napravil. Raz si mi to hovoril, pamätáš? Používal si sex, aby si bojoval proti svojej osamelosti. Alebo aby si sa trestal.“

Gabrielovou tvárou sa prehnal temný tieň. „S tebou to tak nie je.“

„Ale keď je človek našťavaný, vynoria sa staré vzorce správania. Pre mňa to tiež platí, len moje obranné mechanizmy sú iné.“ Pobožkala ho, jemne, ale dosť dlho na to, aby jeho panika ustúpila a on jej začal bozk vracať.

Keď sa od seba odtiahli, stáli tam a objímali jeden druhého, kým sa Julia neodhodlala prelomiť mlčanie. „Tvoja včerajšia prednáška mi niečo pripomenula.“ Vytiahla z kabelky telefón a rýchlo prebehla pár fotiek. „Tu.“

Vzal jej ho z ruky a zadíval sa na nádherný obraz. Svätá Francesca Romana na ňom pod dohľadom Panny Márie hojďala v náručí dieťaťko a výjavu sa prizeral anjel.

„Je to krásne.“ Vrátil jej telefón.

„Gabriel,“ povedala ticho. „Pozri sa na ten obraz.“

Urobil to. A zrazu ho premkol zvláštny pocit.

Začala hovoriť tichým hlasom. „Vždy som ten obraz milovala. Myslela som si, že je to preto, že medzi Gentileschim a Caravaggiom existuje podobnosť. No je v tom oveľa viac. Svätá Františka stratila niektoré svoje deti pre mor. Táto maľba má zobrazíť jednu z jej vízií, čo sa s tými deťmi stalo.“

Pátrala v Gabrielových očiach, aby zistila, či pochopil, ako to myslí.

Nedošlo mu to.

„Keď sa pozriem na ten obraz, myslím na tvoje dieťa, Maiu. Grace ju pestuje, obklopená anjelmi.“ Julia ukázala na postavy na obraze. „Vidíš? Dieťaťko je obklopené bezpečím a láskou. Takto to v Raji je. Nemusíš sa báť.“

Julia sa mu pozrela do tváre. Do jeho ubolenej, krásnej tváre. Gabriel mal v očiach slzy.

„Je mi to ľúto. Je mi to tak ľúto. Snažila som sa ťa utešiť.“ Objala ho rukami okolo krku a pevne ho stisla.

Nakoniec si utrel oči. Schoval si tvár do jej vlasov a cítil vďaku a úľavu.

Nasledujúce popoludnie prestalo pršať. Pár si vzal taxík na Piazza-le Michelangelo, odkiaľ sa priam ponúkal široký výhľad na mesto.

Mohli ísť mestským autobusom ako obyčajní ľudia, ale Gabriel nebol ako obyčajný človek.

(To nie je asi žiadny odborník na Danteho.)

„Čo písala Rachel vo svojom e-maile?“ spýtal sa, keď obdivovali škridlové strechy Duoma.

Julia si mädlila prsty. „Ona aj Aaron ťa pozdravujú. Chcú vedieť, či sme šťastní.“

Gabriel prižmúril oči. „To je všetko?“

„Ehm, nie.“

„Tak čo?“

Pokrčila ramenami. „Písali, že Scott má priateľku. To je asi tak všetko.“

„To je dobre.“ Uškrnul sa. „Ešte niečo?“

„Prečo sa pýtaš?“

Naklonil hlavu nabok. „Pretože som si takmer istý, že mi niečo tajíš.“

Rozbehol sa prstami po jej páse na zvlášť štekľivom mieste.

„Dúfam, že mi toto nebudeš robiť na verejnosti.“

„Ach, áno, budem.“ Usmial sa a začal ju schválne podpichovať, aby ju poštekľil.

Začala sa chichúňať a snažila sa mu vykrútiť zo zovretia, ale držal ju blízko pri sebe.

„No tak, Julianna. Povedz mi, čo písala Rachel.“

„Prestaň ma štekliť,“ vydýchla. „A ja ti to poviem.“

Gabriel znehybnil ruky.

Zhlboka sa nadýchla. „Chcela vedieť, či, ehm, spolu spíme.“

„Naozaj?“ Pousmial sa tomu. „A čo si na to povedala?“

„Povedala som pravdu.“

Pátral jej v očiach. „Ešte niečo?“

„Písala, že dúfa, že sa správaš dobre a že som šťastná. A ja som odpovedala áno – na obe otázky.“ Chvíľu sa odmlčala a premýšľala, či sa má zmieniť o e-maile od istého vermontského farmárskeho synčeka.

„Ale je tu ešte niečo iné. Rozprávaj.“ Stále sa zhovievavo usmieval.

„No, ešte mi napísal Paul.“

Gabriel sa zamračil. „Čože? Kedy?“

„V deň, keď si mal prednášku.“

„Prečo si sa o tom nezmienila skôr?“ vypenil.

„Práve pre toto.“ Ukázala na podráždenie, viditeľné v jeho tvári. „Vedela som, že ťa to naštve, a nechcela som to urobiť, keď si mal hovoriť pred sálou plnou dôležitých ľudí.“

„Čo písal?“

„Hovoril, že si nechal prejsť Christin návrh dizertácie.“

„Čo ešte hovoril?“

„Prial mi veselé Vianoce a povedal, že mi niečo poslal do Selinsgrove.“

Gabrielovi sa rozšírili nozdry. „Prečo by to robil?“

„Pretože je to môj priateľ. Zrejme je to javorový sirup, ktorý s radosťou darujem otcovi. Paul vie, že mám známosť a že som veľmi, veľmi šťastná. Prepošlem ti ten e-mail, ak chceš.“

„To nebude potrebné.“ Gabriel viditeľne stisol pery.

Julia si skrížila ruky na hrudi. „Bol si celý žeravý, aby som zostala s Paulom, keď sa okolo obšmietala Profesorka Bolest.“

„To bolo niečo iné. A nijako zvlášť o *nej* nemienim ešte niekedy diskutovať.“

„To sa ti ľahko povie. Ty stále narážaš do ľudí, s ktorými som niečo mala ja.“

Gabriel sa zamračil.

Julia si pritisla ruku na ústa. „Ospravedlňujem sa. To bolo hrozné, nemala som to hovoriť.“

„Ak si spomínaš, ja som narazil len do jednej osoby, s ktorou si mala sexuálne puto.“

Otočil sa a podišiel bližšie k okraju vyhlíadky. Chvíľku ho nechal, potom sa postavila vedľa neho a opatrne zakvačila svoj malíček do jeho. „Ospravedlňujem sa.“

Neodpovedal.

„Ďakujem ti, že si ma zachránil pred Simonom.“

Gabriel sa zamračil. „Ty vieš, že mám nejakú minulosť. Máš v úmysle mi ju stále predhadzovať?“

Sklopila pohľad dole k topánkam. „Nie.“

„Tá poznámka bola pod tvoju úroveň.“

„Je mi to ľúto.“

Očami sa stále kochal mestom, rozkladajúcim sa pred nimi. Červené strechy žiarili na slnku a v popredí im dominoval Brunelleschiho dóm.

Julia sa rozhodla zmeniť tému. „Christa sa na poslednom seminári správala veľmi čudne. Zdala sa mi mrzutá. Myslíš, že o nás vie?“

„Je otrávená, pretože som neuvítal jej nehorázne baliace pokusy s otvorenou náručou. Ale stihla opraviť svoj návrh dizertácie v stanovenej lehote a jej práca sa stala prijateľnejšou.“

„Takže ona ťa – nevydierala?“

„Nie každá žena je pre mňa tvoja súperka,“ odsekol a odstrčil jej ruku.

Prekvapením sa jej rozšírili oči. „A táto poznámka bola pod *tvoju* úroveň.“

Po chvíli sa zdalo, že z neho hnev vyprchal. Plecia mu povolili. „Odpusť mi.“

„Nesmieme strácať čas tým, že sa budeme spolu hádať.“

„Súhlasím. No nepáči sa mi predstava, že ti Paul posielal e-maily. Aj keď je možné, že by sa ti do cesty mohli postaviť aj horší ľudia, ako je on.“ Gabrielov hlas znel neobvykle upäto.

Usmiala sa a pritlačila pery k jeho tvári. „To je profesor Emerson, ktorého poznám a milujem.“

Vytiahol mobil, aby ju vyfotil v pozadí s tým krásnym výhľadom. Julia sa smiala a on robil obrázok za obrázkom, dokiaľ mu nezačal mobil zvoniť. Rozozvučali sa medzi nimi už nepríjemné tóny londýnskeho Big Benu.

Julia sa na neho zadívala s výzvou.

Uškrnul sa, pritiahol si ju, aby jej vtisol hlboký bozk. Vzal jej tvár do dlaní, odhodlane jej pootvoril pery svojimi a jemne medzi ne vkládal jazykom.

Vracala mu bozk a objala ho okolo pása, aby si ho pritiahla bližšie. A celý ten čas sa Big Ben domáhal povšimnutia.

„Nevezmeš to?“ dostala nakoniec príležitosť opýtať sa.

„Nie. Už predtým som ti hovoril, že nemám v úmysle s ňou hovoriť.“

Znovu pritisol svoje pery k Juliiným, ale len nakrátko.

„Je mi jej ľúto,“ povedala Julia.

„Prečo?“

„Pretože s tebou čakala dieťa. Pretože po tebe stále túži, ale stratila ťa. Keby som ťa ja mala stratiť kvôli niekomu inému, bola by som zničená.“

Gabriel si netrpezlivo odfrkol. „Ty ma nestratíš. Prestaň s tým.“

Julia sa slabo usmiala. „Hm, musím ti niečo povedať.“

Odtiahol sa.

„Toto hovorím, pretože mám o teba starosť. Chcem, aby si to vedel.“ Vážne sa na neho pozrela. „Je mi Pauliny ľúto, ale je jasné, že ťa nenechá zabudnúť na to, čo sa stalo, aby sa udržala v tvojom živote. Zaujímalo by ma, či sa nedostáva do problémov len preto, aby si ju zachraňoval. Myslím, že je najvyšší čas, aby si vytvorila citový vzťah k niekomu inému. K niekomu, s kým by sa do seba mohli zamilovať.“

„Nemôžem nesúhlasiť,“ povedal strnulo.

„Čo ak nedokáže byť šťastná, kým ťa nenechá ísť? Ty si ju opustil a našiel si mňa. Preukázal by si jej milosrdenstvo, keby si ju prinútil, aby ťa nechala ísť a aby tak mohla nájsť svoje vlastné šťastie.“

Gabriel zachmúrene prikývol a pobožkal ju na čelo, ale odmietol sa o tejto téme už baviť.

Zvyšok pobytu vo Florencii prebehol v opare šťastia, tak trochu ako skoršie medové týždne. Cez deň navštevovali rôzne kostoly a múzeá a medzitým sa vracali do svojho hotela, kde sa milovali, niekedy pomaľu a inokedy divoko. Každý večer Gabriel vybral inú reštauráciu, kam šli

na večeru, a domov sa potom vracali pešo a zastavovali sa na mostoch, aby sa v chladnom večernom vzduchu maznali ako pubertiaci.

V ich posledný večer vo Florencii vzal Gabriel Juliu do Caffé Concerto, jednej zo svojich najobľúbenejších reštaurácií, ktorá stála na brehu rieky Arno. Ich večera mala niekoľko chodov a oni tak strávilí pár nenútených a uvoľnených hodín a rozprávali sa o svojej dovolenke a svojom rozvíjajúcom sa sexuálnom vzťahu. Obaja sa priznali, že minulý týždeň bol pre nich tak trochu ako precitnutie – pre Juliu uvedením do tajomstiev sveta *eros*; pre Gabriela uvedením do tajomstiev sveta všetkých štyroch druhov lásky.

Počas toho rozhovoru jej nakoniec odhalil svoje prekvapenie. Druhý týždeň ich dovolenky prenajal vilu v Umbrii. Sľúbil jej, že do Benátok a do Ríma ju vezme počas najbližších prázdnin, asi v lete, po tom, čo navštívi Oxford.

Po večeri ju Gabriel ešte naposledy odviedol ku katedrále Duomo. „Musím ťa pobožkať,“ zašepkal a pritiahol si jej telo bližšie k sebe.

Chcela mu odpovedať, chcela mu navrhnúť, aby ju zobral do hotela a vzal si jej telo tým hlbším spôsobom, ale niekto ju prerušil.

„Krásna pani! Nejaké peniaze pre starca...“ ozvalo sa po taliansky od hlavného schodiska katedrály.

Julia sa bez rozmyšľania vyklonila spoza Gabriela, aby zistila, kto to hovorí. Muž pokračoval, žobronil o peniaze, aby si mohol kúpiť niečo na jedenie.

Gabriel ju chytil za ruku, skôr než sa stačila priblížiť ku schodom. „Pod' preč, láska.“

„Ale on je hladný. A je taká zima.“

„Zastaví sa tu polícia a postará sa o neho. Nemajú radi žobrákov v centre mesta.“

„Ľudia môžu slobodne prísť a posadiť sa na schody pred kostolom. Právo *azylu*...“ premýšľala.

„Stredoveké poňatie *azylu* už neexistuje. Západné vlády ho zrušili, počnúc Anglickom v sedemnástom storočí,“ zahundral Gabriel, keď otvorila kabelku a vytiahla dvadsaťeurovú bankovku.

„Tolko?“ zamračil sa.

„Nič iné nemám. A pozri, Gabriel.“ Ukázala na mužove barly.

„Chytrý podvod,“ posťažoval sa.

Julia uprela na svojho milenca veľmi sklamaný pohľad. „Viem, aké to je byť hladný.“ Urobila krok žobrákovým smerom, ale Gabriel si ju pritiahol späť.

„Minie tie peniaze na víno alebo drogy. Nepomôže mu to.“

„Aj narkoman si zaslúži trochu láskavosti.“

Gabriel sa strhol.

Pozrela sa na žobráka. „Svätý František z Assisi nekládol svojej dobročinnosti podmienky. Dával každému, kto o to požiadal.“

Gabriel prevrátil oči. Neexistoval spôsob, ktorým by sa dalo hádku s Juliannou vyhrať, hlavne vtedy, keď sa odvolávala na svätého Františka. Proti takémuto argumentu by nemohol vyhrať nikto.

„Keď mu niečo dám, bude vedieť, že na ňom niekomu záležalo dosť na to, aby mu pomohol. Nie je dôležité, či to, čo urobí s peniazmi, bude dobrá vec. Nezabavuj ma príležitosti niekoho obdarovať.“ Snažila sa Gabriela obísť, ale on sa jej postavil do cesty. Vzal jej z ruky bankovku, pridal k nej niečo z vlastného vrečka a potom peniaze podal žobrákovi.

Obaja muži si navzájom vymenili pár pokojných talianskych slov a žobrák poslal Julii pár vzdušných bozkov a márne sa snažil Gabrielovi potriať rukou.

Ten ustúpil, vzal Juliu za ruku a viedol ju preč.

„Čo to hovoril?“

„Požiadal ma, aby som poďakoval *anjelovi* za jeho milosrdenstvo.“

Julia ho zastavila a začala ho bozkávať, tak dlho, kým sa jeho zachmúrený výraz nepremenil na úsmev. „Ďakujem ti.“

„Ja nie som ten anjel, ktorého myslel,“ zavrčal a vrátil jej bozk.

5. kapitola

Druhý deň ráno vyzdvihla šťastný pár na stanici v Perugii limuzína. Vodič ich doviezol po kľukatých cestičkách k veľkému domu blízko Todi, dedinke ako zo stredoveku.

„Toto je tá vila?“ Julia sa užasnuto obzerala, keď prichádzali po dlhej súkromnej ceste k čomusi, čo z diaľky vyzeralo ako dom na kopci. Bola to trojposchodová kamenná stavba, obklopená niekoľkými akrami pôdy posiatej cyprusmi a olivovníkmi.

Cestou ju Gabriel upozornil na veľký sad s rôznymi ovocnými stromami, kde v teplejšom počasí dozrievali figy, broskyne a granátové jablká. Vedľa vily bol bazén s vodou pretekajúcou cez okraj, obklopený záhonmi s levanduľou. Julia tú vôňu zacítila aj vnútri auta a hneď si zaumienila, že si niekoľko vetvičiek odtrhne a vloží ich medzi obliečky v ich posteli.

„Páči sa ti to?“ Dychtivo skúmal jej tvár a dúfal, že bude mať radosť.

„Myslím, že si to tu zamilujem. Keď si hovoril, že si prenajal vilu, nenapadlo mi, že bude taká prepychová.“

„A to si ešte nevidela vnútrajšok. Majú tu kozub a hore na poschodí je na terase aj vírivka.“

„Nevzala som si plavky.“

„Kto hovoril, že sú nutné plavky?“ zakmital vyzývavo obočím a Julia sa rozosmiala.

Na príjazdovej ceste stál zaparkovaný čierny mercedes, aby mohli navštevovať okolité dediny, vrátane Assisi, ktoré bolo pre Juliu obzvlášť vábivým cieľom.

Správca vily v očakávaní ich príchodu zásobil kuchyňu jedlom a vínom. Julia prevrátila oči, keď v špajze objavila niekoľko fliaš do-
vážanej brusnicovej šťavy.

Profesor Gabriel „Kvočka“ Emerson opäť zasahuje.

„Čo si o tom myslíš?“ spýtal sa s rukami položenými okolo jej drieku, keď spolu stáli vo veľkej, plne vybavenej kuchyni.

„Je to dokonalé.“

„Bál som sa, že by sa ti nepáčilo zostať len v Umbrii. A myslel som, že by pre nás mohlo byť lepšie stráviť nejaký spoločný čas aj pokojnejšie.“

Julia nadvihla obočie. „Náš spoločný čas zvyčajne nie je pokojný, pán profesor.“

„To preto, lebo z teba šaliem.“ Vášnivo ju pobožkal.

„Zostaňme dnes v noci tu. Ak chceš, môžeme si spoločne niečo uvariť alebo si len tak oddýchnuť pri kozube.“

„To vyzerá sľubne.“ Ešte raz ho pobožkala.

„Kým si prezrieš dom, vynesiem hore batožinu. Vírivka je na terase hneď pred hlavnou spálňou. Stretneme sa tam o štvrt hodiny.“

S úsmevom súhlasila.

„A, slečna Mitchellová...“

„Áno?“

„Po zvyšok večera nechcem na tebe vidieť žiadne oblečenie.“

Vykrikla a vybehla po schodoch hore.

Dom bol nielen vkusne zariadený v rôznych odtieňoch krémovej a bielej, ale honosil sa veľmi romantickou hlavnou spálňou, v ktorej sa vynímala posteľ s baldachýnom. Skôr než zašla Julia so svojou toaletnou taškou do kúpeľne, pristihla sa, že si aspoň chvíľu skúša posteľ.

Vybalila si svoj mejkap a postavila si šampón a sprchový gél do veľkého otvoreného sprchovacieho kúta. Zopla si vlasy, vyzliekla si všetko oblečenie a zabalila sa do slonovinovobielej osušky. Ešte nikdy predtým sa na verejnosti nahá nekúpala, ale celkom sa na to tešila.

Keď si poskladala šaty a položila ich na okraj toaletného stolíka, zo spálne k nej začala doliehať hudba. Rozpoznala pieseň *Don't Know Why* od Norah Jones. Gabriel myslel na všetko.

Jeho hlas spoza kúpeľňových dverí to znova potvrdil. „Vzal som so sebou nejaké *antipasti* a fľašu vína pre prípad, že by si bola hladná. Uvidíme sa vonku.“

„Budem tam o chvíľu,“ zavolala.

Julia sa ešte pozrela na seba do zrkadla. Oči jej žiarili vzrušením a tvár mala zdravo ružovú. Bola zamilovaná. Bola šťastná. A bola pri-chystaná (ako si myslela) pokrstiť so svojím milovaným vírivku pod tmavnúcou umbrijskou oblohou.

Cestou na terasu zazrela Gabrielovo vyzlečené oblečenie prehodené cez operadlo stoličky. Cez otvorené dvere k nej zavial studený večerný vánok, rozstrapatil jej vlasy a zvýraznil ružovosť jej líc. Gabriel bol nahý a čakal na ňu.

Vyšla von na terasu a počkala, kým na ňu upriami všetku pozornosť. Potom nechala osušku spadnúť na zem.

Neďaleko Burlingtonu vo Vermonte balil na kuchynskom stole svojich rodičov Paul Vergílius Norris vianočné darčeky: pre svojich rodičov, pre svoju sestru a nakoniec aj pre ženu, po ktorej túžilo jeho srdce.

Bolo tak trochu prekvapivé vidieť deväťdesiatkilového ragbyového hráča s rolkami vianočného baliaceho papiera a lepiacou páskou, ako dôkladne meria a až potom strihá papier. Pred ním ležala fľaša javorového sirupu, plyšová holštajnská kravička a dve figúrky. Tie figúrky boli kuriozita, čosi, čo objavil v Toronte v obchode s komiksami. Jedna z nich mala byť Dante, oblečený ako križiacky rytier v drôtenej košeli s krížom svätého Juraja na hrudi, zatiaľ čo tá druhá bola svetlovlasý modrooký anachronizmus Beatrice v odeve stredovekej princeznej.

Nanešťastie, hračkárska spoločnosť pozabudla vyrobiť Vergíliovu akčnú postavičku. (Vergílius očividne nestál za *námahu*.) Paul si dovolil nesúhlasiť, a tak sa im rozhodol napísať, aby ich na ich poľutovaniahodné prehliadnutie upozornil.

Starostlivo zabalil každý kúsok a vložil ich do kartónovej škatule s bublinkovou fóliou. Na vianočnú pohľadnicu napísal niekoľko nenútených slov v snahe zúfalo skryť svoje rastúce city. Nakoniec škatuľu starostlivo zalepil a adresoval ju slečne Julii Mitchellovej.

Po veľmi príjemne strávenom čase vo vírivke Gabriel pripravil umbrijskú večeru. *Bruschetta con pomodoro e basilico*, tagliatelle s olivovým olejom a čiernymi hľuzovkami zo zásob vo vile, syrový chod so syrmí domácej výroby a k tomu chlieb. Jedli do sýtosti, smiali sa a vo svetle sviečok popíjali jemné biele víno z Orvieta. Po večeri Gabriel urobil na podlahe pred krbom v obývacej izbe lôžko z prikrývok a vankúšov.

Zapojil svoj iPhone do stereosystému, aby si mohli aj naďalej vychutnávať jeho playlist *Loving Julianna*. Potom ju vzal do náručia a spoločne sa usadili na podlahe a dopíjali víno, zatiaľ čo sa im okolo hláv vznášal stredoveký chorál. Boli nahí, zabalení do deky a ani jeden z nich sa nehanbil.

„Tá hudba je krásna. Čo je to?“ Zatvorila oči a zamerala sa na ženské hlasy, ktoré spievali *a cappella*.

„*Gaudete* od Mediaeval Baebes. Je to vianočná pieseň.“

„To je dosť zvláštne meno pre hudobnú skupinu.“

„Sú veľmi talentované. Videl som ich naživo, keď boli naposledy v Toronte.“

„Ach, naozaj?“

Gabriel sa na ňu uškrnul. „Žiarlite, slečna Mitchellová?“

„Mala by som?“

„Nie. Moja náruč je naplnená. Úplne.“

Ich rozhovor s nebeskými hlasmi v pozadí ustal, keď sa začali bozkávať. Čoskoro sa ich nahé telá pred kozubom začali preplatať.

V žiare oranžových plameňov položila Julia Gabriela na chrbát a obkročmo si klakla nad jeho boky. Usmial sa, keď ju nechal prevziať iniciatívu. Uvítal jej novonadobudnuté sebavedomie. „Nie je to také strašné, byť hore, však nie?“

„Nie. Cítim sa takto pohodlnejšie. Myslím, že sex pri stene vtedy v hoteli striasol moje zábrany.“

V duchu mu napadlo, či by sa aj ďalšie zábrany nedali striasť ďalšími druhmi sexu – sexom v sprche, napríklad. Alebo možno svätým grálom domestikovaných párov – *sexom na kuchynskom stole*.

Myšlienky mu pretrhol jej hlas. „Chcem ťa potešiť.“

„Veď to robíš. A snažíš sa.“

Natiahla ruku za chrbát a zľahka sa dotkla jeho slabín. „Ústami. Je mi nanič z toho, že som ti to nebola schopná opäťovať. Bol si taký veľkorysý.“

Jeho telo zareagovalo na jej šepot a zaváhanie ruky. „Julianna, medzi nami to nie je *quid pro quo*. To, čo s tebou robím, robím preto, že chcem.“ Pery sa mu vytočili do mierneho úsmevu. „Ale ak sa ponúkaš...“

„Viem, že tomu muži dávajú prednosť.“

Pokrčil plecami. „Skvelý sex je vždy lepší. V porovnaní s tým je všetko ostatné len *amuse bouche*.“ Uličnícky na ňu žmurkol a stlačil jej boky, aby to zdôraznil.

„Je táto poloha v poriadku? Chceš to v ľahu alebo...?“

„Je to v poriadku,“ zašepkal a oči mu zrazu vzplanuli.

„Myslím, že je to lepšie, než keby som bola na kolenách.“ Kútikom oka sledovala, ako zareaguje.

„To je pravda. Ale ja, na druhej strane, rád pred svojou Princeznou pokľaknem, aby som ju potešil. A už som to dokázal.“

Julia sa ticho zasmiala. Potom jej úsmev zmizol. „Musím ti niečo povedať.“

Spýtavo sa na ňu pozrel.

„Mám dávivý reflex.“

Medzi obočím sa mu objavila ryha. „Robil by som si starosti, keby si nemala.“

Juliana sa vyhla jeho skúmanému výrazu a nechala ruku sklznúť nižšie. „Ten môj je dosť silný.“

Jeho ruka chytila tú jej.

„To nebude problém, miláčik. Sľubujem.“ Stisol jej ruku.

Presunula sa o kus nižšie a on si začal ovíjať jej dlhé hodvábné vlasy okolo prstov a hravo ju za ne ťahal.

Julia stuhla.

Ešte chvíľočku sa jej s nimi hral a potom si uvedomil, že sa nehýbe. „Čo sa deje?“

„Prosím ťa, nedrž mi hlavu tak pevne.“

„To som vôbec nemal v úmysle.“ Jeho hlas znel znepokojene.

Zostala úplne nehybná a čakala. Netušil prečo. Pustil jej vlasy, aby jej mohol zdvihnúť bradu. „Zlatíčko?“

„Uhm, je to len preto, že ťanehcemceléhoovracat.“

„Čo to bolo?“

Sklonila hlavu. „Ja som – kedysi – vracala.“

Nedôverčivo sa na ňu pozeral. „Čože... potom?“

„Uhm, nie.“

Gabriel bol chvíľu ticho a potom prižmúril oči. „Dvíhal sa ti žalúdok pre dávivý reflex alebo preto, že si ťa ten netvor pridržiaval násilím?“

Prikrčila sa a nebadane prikývla.

Gabriel zakľal a od zlosti zbledol. Rýchlo sa posadil a pretrel si dlaňami tvár.

Ani on nebol v minulosti vo svojom sexuálnom dobývaní práve nežný, ale bol pyšný na to, že si ponechal aspoň nejaké zvyšky dobrých mravov. Už menej vtedy, keď sa topil v kokaíne. Nehľadiac na *bakchanálie*, na ktorých sa zúčastnil, a večierky, ktoré sa príležitostne blížili tým z čias úpadku Ríma, nikdy, *nikdy* nedržal dievčenskú hlavu násilím tak, že sa povracala. Nikto to nerobil. Dokonca ani drogoví díleri a závisláci, ktorí sa zvyčajne motali okolo, to nerobili a tí nemali vôbec žiadne hranice ani výčitky svedomia. Len neuveriteľne zvrátený, pokrivený mizogýn by mal potešenie z takéhoto ponížovania ženy.

Nevedel si predstaviť, že by niekto mohol niečo také urobiť Julianne – s jej nežnými očami a nádhernou dušou. Plachému stvoreniu, ktoré sa hanbilo za to, že má dávivý reflex. Senátorov syn mal šťastie, že sa schovával v dome svojich rodičov v Georgetowne v rámci podmieneného trestu a súdneho príkazu, inak by sa Gabriel ukázal na jeho prahu, aby pokračoval v ich nedávnej výmene názorov. A zakončil by ich konverzáciu určite aj niečím iným než len niekoľkými údermi.

Potriasol hlavou, aby si z nej vyhnal vražedné myšlienky, zdvihol Juliu na nohy a zabalil ju do deky. „Poďme hore.“

„Prečo?“

„Pretože tu nemôžem len tak sedieť po tom, čo si mi povedala.“

Julii očerveneli líca hanbou a jej veľké oči sa zaliali slzami.

„Hej.“ Gabriel jej pritisol pery na čelo. „To nie je tvoja chyba. Rozumieš? Neurobila si nič zlé.“

Pousmiala sa, ale bolo jasné, že mu neverí.

Viedol ju po schodoch hore a cez spálňu do kúpeľne. Popchol ju dovnútra a potom za nimi zavrel dvere.

„Čo to robíš?“

„Dúfajme, že niečo, čo sa ti bude páčiť.“ Prešiel jej palcom po tvári.

Gabriel pustil sprchu a skúšal teplotu vody, až kým nebol spokojný. Upravil tlak, aby prúd vody pripomínal len jemne padajúci tropický dážď. Pomaly odtiahol deku od jej tela, pridržal dvere sprchy otvorené, čakal, kým vojde dovnútra, a potom ju nasledoval.

Vyzerala zmätene.

„Chcem ti dokázať, že ťa ľúbim,“ zašepkal. „Bez toho aby som si ťa vzal do postele.“

„Vezmi ma do postele,“ prosila. „Tak aspoň nebude náš večer v troskách.“

„Náš večer nie je v troskách,“ povedal ostro. „No nech sa prepadne, ak ťa niekto znovu zraní.“ Oboma rukami ju hladkal po vlasoch, nechal si ich pretekať medzi prstami a prečesával ich, kým nebol mokrý každý prameň.

„Myslíš si, že som špinavá.“

„Od toho mám ďaleko.“ Vzal ju za ruku a pritisol si ju na tetovanie na hrudi. „Ty si to najbližšie k anjelovi, čoho sa kedy budem dotýkať.“

Bez mihnutia upieral svoje oči do jej. „Ale myslím, že my obaja potrebujeme spláchnuť minulosť.“

Zhrnul jej vlasy na jednu stranu a vtlačil jej bozk na krk. Ustúpil dozadu a nalial si na dlaň trochu jej šampónu s vanilkovou vôňou. Prstami jej ho vmasíroval do vlasov, pomaly ho tam napenil a nakoniec pretrel jej pramene od korienkov až ku končekom. Opatrne zvažoval každý svoj pohyb. Ak by mal niekedy vybrať jediný okamih, jediný čin, ktorým by dokázal, že jeho láska k nej je oveľa hlbšia ako sexuálne poblúznenie, potom to bol práve tento.

Ako sa Julia začala uvoľňovať, vybavila sa jej jedna z mála šťastných spomienok, ktoré mala na svoju matku. Bola ešte malé dievčatko a jej matka jej vo vani umývala vlasy. Pamätala si, ako sa obe smiali. Spomenula si, že sa jej matka vedela aj smiať.

Umývanie vlasov od Gabriela bolo ešte oveľa lepšie. Bol to láskyplný a hlboko intímny zážitok. Stála pred ním nahá, zatiaľ čo on z nej zmýval hanbu.

On bol tiež nahý, ale dával si pozor, aby sa k nej netlačil a neobtieľal sa o ňu svojím trochu nevhodným vzrušením. Toto nebolo o sexe. Chcel, aby sa cítila milovaná.

„Je mi ľúto, že som taká precitlivená,“ predniesla tichým hlasom.

„Sex by mal byť o citoch. Nemusíš predom mnou skrývať to, čo cítiš.“ Ovinul jej paže okolo pásu a objal ju. „Mám z nás dvoch veľmi hlboké pocity. Tých niekoľko posledných dní bolo najšťastnejších v mojom živote.“

Položil si bradu na jej rameno. „Bola si hanblivá, keď si mala sedemnásť, ale nepamätám si, že by si bola taká zraniteľná.“

„Mala som s ním skoncovať okamžite, keď začal byť hnusný.“ Hlas sa jej triasol. „No neurobila som to. Nemala som svoju vôľu a veci sa len zhoršili.“

„Nebola to tvoja vina.“

Pokrčila plecami. „Zostala som s ním. Lipla som na tých časoch, keď bol očarujúci a hlbavý, a dúfala som, že zlé časy sa pominú. Viem, že z toho, čo som ti povedala, ti zostalo zle, ale ver mi, Gabriel, nikto nie je zo mňa viac znechutený, než som ja sama.“

„Julia,“ zastonal a obrátil ju tvárou k sebe. „Ja nie som z teba znechutený. Nezaujíma ma, čo si urobila. Nikto si nezaslúži, aby sa s ním takto zaobchádzalo. Počuješ ma?“ Z očí mu sršali blesky.

Zakryla si tvár rukami. „Chcela som pre teba niečo urobiť. Ale ani to som nedokázala urobiť správne.“

Vzal ju za zápästie a stiahol jej ruky dole. „Počúvaj ma. Pretože milujeme jeden druhého, všetko medzi nami, vrátane sexu, je dar. Nie povinnosť či právo, alebo vymáhanie – dar. Ty teraz máš mňa. A na neho konečne zabudni.“

„Stále počujem v hlave jeho hlas.“ Zotrela si zablúdenú slzu.

Gabriel pokrútil hlavou a posunul ich tak, že stáli v strede sprchy a horúca voda stekala okolo nich. „Pamätáš si, čo som hovoril vo svojej prednáške o Botticelliho obraze *Primavera*?“

Prikývla.

„Niektorí ľudia si myslia, že *Primavera* je o sexuálnom prebudení – že časť obrazu je alegóriou dohodnutého sobáša. Na začiatku je Flóra panna a bojí sa. Keď otehotnie, vyzerá pokojne.“

„Myslela som, že ju Zefyr znásilnil.“

Gabriel zaťal zuby. „To urobil. Potom sa do nej zamiloval, oženil sa s ňou a premenil ju na bohyňu kvetov.“

„To nie je veľmi vhodná alegória na manželstvo.“

„Nie, to nie je.“ Hlasno prehltol. „Julia, aj keď niektoré tvoje sexuálne zážitky boli traumatizujúce, to neznamená, že nemôžeš mať plnohodnotný sexuálny život. Chcem, aby si vedela, že si v bezpečí, keď si v mojom náruči. Nechcem, aby si robila niečo, čo ti neprináša pôžitok, a to zahŕňa aj orálny sex.“

Gabriel ju objal okolo pása a pozoroval horúcu vodu, ako steká po ich nahých telách a strieka na dlažbu pod ich chodidlami. „Spíme spolu ešte len týždeň. Máme celé naše životy na to, aby sme milovali jeden druhého, mnohými spôsobmi.“

Ticho a láskyplne jej špongiou namydľil šiju a ramená. Potom prešiel cez ich líniu po každom jednom hrbolčeku jej chrbtice a prista-voval sa bozkami na miestach, kde už nebolo mydlo.

Umyl jej chrbát a dve malé jamky, ktoré označovali prechod k zadočku. Bez zaváhania ho celý namydľil a premasíroval jej zadnú časť nôh. Dokonca jej umyl aj chodidlá, chytil ju za ruku a položil si ju na plece, aby nestratila rovnováhu, keď ju masíroval medzi prstami.

Julia sa nikdy necítila taká rozmaznávaná.

Potom prešiel k prednej časti jej krku a ramien. Rukami jej umyl a láskal prsia a odložil špongiu bokom, keď jej ich bozkával. Potom sa jej jemne dotýkal medzi nohami, nie zmyselne, ale úctivo, opláchol penu, ktorá sa zachytila medzi tmavými chlpkami, a nakoniec aj tam pritisol svoje ústa.

Keď skončil, vzal ju do náručia a pobožkal ju cudne a jednoducho ako plachý mladík. „Ty ma učíš ľúbiť a ja by som ťa mal tiež učiť milovaniu, svojím spôsobom. Nie sme dokonalí, ale môžeme byť šťastní. Alebo nie?“ Odtiahol sa, aby mohol čítať v jej očiach.

„Áno,“ zašepkala a oči sa jej zaliali slzami.

Gabriel si ju privinul k srdcu a zaboril tvár do jej krku, zatiaľ čo na nich ďalej dopadali kvapky vody.

Juliana, emocionálne vyčerpaná, spala až do nasledujúceho poľudnia. Gabriel bol taký láskavý, taký milujúci. Zriekol sa toho, o čom si Julia vždy myslela, že je základná mužská potreba – orálneho sexu –, a daroval jej to, čo by mohlo byť opísané jedine ako akt očistenia. Gabrielova láska a prijatie dosiahli svoj zamýšľaný transformačný účinok.

Keď otvorila oči, cítila sa ľahšia, silnejšia a šťastnejšia. Niešť v sebe tajomstvo, ako ju *on* ponížil, sa ukázalo ako veľmi ťažké bremeno. Keď striasla zo seba vinu, cítila sa ako nový človek.

Mohlo by sa to zdať ako rúhanie, porovnávať svoje zážitky s tými kresťanovými v *Pútnikovej ceste*, ale videla medzi ich vyslobodením významnú podobnosť. Pravda človeka oslobodzuje, ale láska zaháňa strach.

Vo svojich dvadsiatich troch rokoch si Julia nemohla uvedomiť, že milosrdenstvo je všadeprítomné a ako by mohol byť Gabriel, ktorý sám seba považoval za príliš veľkého hriešnika, jeho prostredníkom.

Toto bola súčasť božskej komédie – Boží zmysel pre humor, podporujúci vnútorné fungovanie vesmíru. Hriešnici, podieľajúci sa na vykúpení ďalších hriešnikov; viera, nádej a láska, ktorá víťazí nad nedôverou, zúfalstvom a nenávisťou, zatiaľ čo Ten, ktorý zvoláva všetky stvorenia k Sebe samému, sa pozerá a usmieva sa.

6. kapitola

Gabriel sa prebudil uprostred ich poslednej noci v Umbrii v prázdnej posteli. V polospánku natiahol zmätene ruku na Julianninu stranu postele. Prikrývky už teplé neboli.

Spustil nohy na podlahu a strhol sa, keď sa jeho bosé chodidlá dotkli studenej kamennej dlažby. Natiahol si boxerky, zostúpil dole a prehrabával si spánkom rozstrapatené vlasy. V kuchyni bolo svetlo, ale Julianny nikde. Na pulte vedľa zvyšku syra a kôrky chleba stál napoly nedopitý pohár brusnicového džúsu. Vyzeralo to tak, akoby si tam dala neskorú večeru voľajaká myš, ale niečo ju prekvapilo a ona vystrašene utiekla.

Keď vošiel do obývacej izby, zbadal tmavovlasú hlavu, položenú na operadle čalúneného kresla, ktoré stálo vedľa kozuba. V spánku vyzerala Julianna mladšie a veľmi pokojne. Kožu mala bledú, ale jej tvár a pery mali ružový odtieň. Gabriel by rád zložil o jej ústach báseň a rozhodol sa, že to urobí. V skutočnosti mu jej zjav pripomenul obraz Fredericka Leightona *Rozpálený jún*. Bola oblečená len v elegantnej hodvábnej nočnej košeli slonovinovej farby. Jedno z tenkých ramienok jej spadlo z pravého pleca a zanechalo tú nádhernú krivku nahú.

Gabriel si nemohol pomôcť, tá bledá, zamatovo hladká pokožka ho vábila. Pobožkal ju na plece a sklonil sa k jej hlave, rukou sa vznášal nad jej vlasmi a zľahka ju pohládzal.

Pomrvila sa, otvorila oči, dvakrát zažmurkala a potom sa na neho usmiala.

Jej lenivý, sladký úsmev roznieťil v jeho srdci plamene. Skutočne vnímal, ako sa mu zrýchľuje dych. Nikdy sa takto kvôli nikomu inému necítil a hĺbka citov, ktoré v ňom vzbudzovala, ho ustavične prekvapovala.

„Ahoj,“ zašepkal a odhrnul jej vlasy z tváre. „Si v poriadku?“

„Samozrejme.“

„Keď som sa za tebou natiahol a ty si tam nebola, bál som sa.“

„Zišla som dole dať si niečo pod zub.“

Gabriel sa zamračil a ruku nechal zľahka položenú na temene jej hlavy. „Ešte si hladná?“

„Mám skôr chuť na niečo iné.“

„Túto som ešte nevidel.“ Prechádzal prstom po okraji výstrihu jej nočnej košeľe a sklúzol dole cez vrcholky jej prs.

„Kúpila som si ju na našu prvú spoločnú noc.“

„Je krásna. Prečo si ju nenosila?“

„Nosila som všetko to oblečenie, čo si mi kúpil vo Florencii. Ako len im to predavačka hovorila? Body? Váš vkus ohľadom dámskej bielizne je prekvapivo staromódny, profesor Emerson. Nabudúce mi zrejme kúpите korzet.“

Zasmial sa a pobožkal ju. „Budem si to pamätať a po nejakom sa poobzerám. Máš pravdu, dávam prednosť veciam, ktoré ponechávajú

viac priestoru predstavivosti. *Vyzliekanie* je potom oveľa zábavnejšie. Ale ty si rovnako krásna vo všetkom aj v ničom.“

Julia zdvihla ruku, aby sa dotkla jeho tváre, a pritiahla si ho bližšie na dlhší bozk. Prechádzala mu perami po čelusti a zašepkala mu do ucha: „Poď do postele.“

Vzala ho za ruku, vedúc ho okolo kuchynského stola, a pred tým, než začala stúpať hore schodmi, si s ním vymenila koketný úsmev. Potom ho prinútila posadiť sa na okraj postele s baldachýnom a postavila sa pred neho.

Stiahla si ramienka nočnej košele cez plecia, tá sa jej zviezla k členkom a ona pred ním zostala stáť nahá.

Gabriel sa v prítmí miestnosti kochal pohľadom na jej zvodné krivky. „Ty si dôkazom Božej existencie,“ zamrmľal.

„Čože?“

„Tvoja tvár, tvoje prsia, tvoje krásne pozadie. Svätý Tomáš Akvinský by ťa musel pridať ako svoju Šiestu cestu, keby bol požehnaný tým, že by ťa poznal. Teba museli *navrhnuť*, a nie len urobiť.“

Julia sklopila oči a začervenala sa.

Usmial sa nad jej zrumenenými lícami. „To sa kvôli mne hanbíš?“

Namiesto odpovede pristúpila k nemu o krok bližšie a pritiahla si jednu jeho ruku tak, aby mu do dlane vložila svoj prsník.

Zľahka ju stisol. „Ehni si vedľa mňa a ja ťa budem držať.“

„Chcem, aby sme sa milovali.“

Zbavil sa boxeriek a posunul sa, aby sa k nemu mohla pripojiť. Stále ju držal v dlani, začal ju bozkávať a jemne skúšal jej jazyk.

„Dýcham ťa,“ zašepkal. „Si všetko. Si môj vzduch.“ Prstami jej dráždil bradavky a vsádzal jej jemné bozky po celom krku, vznášal sa nad ním ako pierko, zatiaľ čo ona ho presvedčivými pohybmi pobádala ďalej.

Julia na neho zatlačila, aby sa natiahol na chrbát, a obkročmo si kľakla nad jeho boky. Pobožkal ju medzi prsia, potom vzal do úst jednu z jej bradaviek a jeho ruka skĺzla dole po jej koži, aby ju preskúmal.

Pustil ju a pokrútil hlavou. „Nie si pripravená.“

„Ale ja ťa chcem.“

„Ja teba tiež. Ale najprv ťa chcem rozpáliť.“

Juliina túžba bola zastavená Gabrielovým uisťovaním, že každý z ich pohlavných stykov bude príjemný im obom. Radšej ten okamih uspokojenia oddaľoval, až kým nebola šialená od túžby, namiesto toho, aby sa ponáhľal a zmocnil sa jej, skôr než bolo jej telo dostatočne vzrušené.

Keď sa konečne spojili, pozrela dole do otvorených modrých očí, s nosmi vzdialenými len na šepot od seba. Hýbala sa nad ním až bolestne pomaly. Kým sa sústredila na pocity rozkoše, mala zatvorené oči a potom ich znovu otvorila. Bolo to intenzívne spojenie. Tmavomodré, opantané emóciami, pozerali do rozšírených gaštanovohnedých. Každý pohyb, každá túžba, to všetko sa zrkadlilo medzi dvoma pármí očí.

„Lúbim ťa.“ Kým sa maznal nosom s tým jej, ona postupne zrýchľovala tempo.

„Tiež ťa lúbim–“ Jej posledné slovo prerušilo tiché zastonanie.

Zohla sa, aby sa prisala na jeho ústa, a zrýchľovala pohyby. Ich jazyky skúmali jeden druhého, stony a vyznania prerušovali ich spojenie.

Dotýkal sa jej rebier a hladil ju po drieku. Vklzol jej rukami pod krivky zadočka, aby ju mohol mierne zdvihnúť a zosilniť tak svoj vplyv.

Začínala od toho byť závislá, začínala byť závislá od neho. Zbožňovala to, ako sa na ňu v tých intímnych chvíľach pozeral a ako svet okolo nich rozkvitol. Túžila cítiť, ako ju miluje, ako sa vnútri nej pohybuje, pretože on vždy dokázal to, že sa cítila krásna. Povedala by, že každý orgazmus bol dar navyše. Ako bonus k tomu, ako sa cítila, keď boli spojení.

Milovanie, ako hudba alebo dýchanie či tlkot niečieho srdca, bolo založené na počiatočnom rytme. Gabriel dokázal čítať v jej tele a spoznať tempo, ktoré k nemu patrilo, ako rukavicu, padnúcu na dámsku ruku. Bol to druh poznania, ktoré bolo zároveň osobné aj primárne. Bol to ten druh poznania, ktoré mali na mysli prekladatelia Biblie kráľa Jakuba, keď písali o tom, že Adam *poznal* svoju manželku. Mystické posvätné poznanie, ktoré bolo u menej svätých spojením perverzným a zhubným. Poznanie, ktoré si zaslúžilo manželstvo viac než len podľa mena.

Julia si svoje poznatky uložila na neskoršie využitie a znovu a znovu Gabrielovi prinášala rozkoš svojím telom. A spôsobom, ktorý bol rovnaký, ako keď bol v jej vnútri – horúci a vzrušujúci a dokonalý ako tropická noc.

Bol tak blízko, ach, tak blízko. Pátral v jej výraze a videl, že otvorila oči. Každý jej pohyb jej opätoval. Každý pohyb im obom prinášal slasť.

Ako sa na seba pozerali, z jej hrude vytrysklo mohutné zastonanie a potom, v zlomku okamihu, zvrátila hlavu dozadu a vykrikla jeho

meno. Bola to pre neho skutočne úžasná vec, vidieť a počuť Juliannu konečne kričať jeho meno. Čoskoro ju nasledoval, hlasno zastonal a jeho telo sa naplo a potom ochablo, žily na čele a krku mu nabehli a uvoľnili sa.

Radostné, nežné prepojenie.

Nechcela ho pustiť. Nechcela cítiť, ako opúšťa jej telo, a tak sa na ňom schúlila a sledovala jeho výraz.

„Bude to vždy také?“

Gabriel ju pobozkal na nos. „Ja neviem. Ale ak by nám vzťah Richarda a Grace mohol niečo naznačiť, časom to bude len lepšie. Uvidím v твоjich očiach odraz všetkej našej spoločnej radosti a skúseností. A ty uvidíš v mojich to isté. Naša minulosť to len vylepší a prehĺbi.“

Usmiala sa tomu, čo povedal, prikývla a potom jej tvár posmutnela.

„Čo sa deje?“

„Mám strach z toho, čo sa stane budúci rok.“

„Prečo?“

„Čo keď ma neprijmú do doktorandského študijného programu v Toronte?“

Zamračil sa. „Nevedel som, že si si podala prihlášku.“

„Nechcem ťa opustiť.“

„Ani ja nechcem, aby si ma opustila, ale, Julianna, program v Toronte, to nie je nič pre teba. Nemala by si tu nikoho, s kým by si mohla pracovať. Ja na teba nemôžem dohliadať a pochybujem, že by Katherine prijala niekoľkoročný záväzok.“

Juliin výraz povädol.

Gabriel ju pohladil prstom po tvári. „Myslel som, že si chcela ísť na Harvard.“

„Je to tak ďaleko.“

„Len krátky let.“ Zamyslene sa na ňu pozrel. „Môžeme sa vídať cez víkendy a sviatky. Požiadal som o vedeckú dovolenku. Je možné, že by som mohol byť prvý rok s tebou.“

„Budem tam šesť rokov. Možno aj viac.“ Teraz už mala slzy na krájčku. Gabriel videl, ako sa jej lesknú oči, a srdce ho bolelo.

„Urobíme to tak, aby to fungovalo,“ hlas mu náhle zhrubol. „Ale práve teraz si musíme užívať spoločný čas, ktorý máme. Dovoľ mi, aby som sa o budúcnosť postaral. Zariadim, aby sme sa nemuseli rozdeliť.“

Otvorila ústa, aby protestovala, ale on ju pobožkal.

„Výhoda toho, keď randíš so starším, skúsenejším mužom je, že ti môže dať priestor sústrediť sa na vlastnú kariéru. Nájdem spôsob, ako prispôsobiť svoju prácu tvojej.“

„To nie je fér.“

„Bolo by oveľa nespravodlivejšie predpokladať, že sa vzdáš svojich snov o tom, ako sa staneš profesorkou, alebo sa prihlásiš do programu, ktorý je pod tvoju úroveň. Nenechám ťa kvôli mne obetovať tvoje sny.“ Usmial sa. „A teraz ma pobožkaj a ukáž, že mi veríš.“

„Verím ti.“

Gabriel ju držal v náručí, a keď si položila hlavu na jeho hrud', povzdychol si.

7. kapitola

Ch

rista Petersonová sedela pár dní pred Vianocami v dome svojich rodičov v Toronte a prechádzala si e-maily. Už viac ako týždeň svoju poštovú schránku ignorovala. Vzťah, ktorý udržiavala, okrem svojho úsilia o profesora Emersona, mal svoj obvyklý priebeh, čo znamenalo, že nebude počas vianočných sviatkov lyžovať so svojím nedávnym milencom vo Whistleri v Britskej Kolumbii.

Bankár, o ktorého išlo, sa s ňou rozišiel prostredníctvom esemesky. To, zaiste, svedčilo o zlom vkuse, ale o ešte horšom vkuse svedčil nasledujúci e-mail, ktorý na ňu čakal v jej schránke ako tikajúca časovaná bomba.

Po tom, čo sa posilnila pohárom či dvoma výberového šampanského Bollinger, ktoré bolo pôvodne darčekom pre toho nepodarka, ktorý ju mal vziať na lyže, si skontrolovala svoj účet. A tam, v tom e-maile, bola ukrytá bomba. Avšak nebola taká, akú čakala.

Povedať, že ju obsah správy od profesora Paccianiho prekvapil, by bolo slabé slovo. V skutočnosti mala pocit, akoby jej niekto priam vytrhol koberec spod nôh.

Jediná Kanaďanka, ktorej kedy profesor Emerson pred jej očami prejavil aspoň trochu náklonnosti, bola profesorka Ann Singerová. Áno, Christa vídala Emersona v Lobby s rôznymi ženami, ale nikdy nebol so žiadnou dvakrát. Priateľský bol len k profesorkám a pracovníčkam katedry, ale čisto na profesionálnej úrovni. Vždy ich zdravil len pevným stiskom ruky. Profesorka Singerová bola, naproti tomu, odmenená dvojitým bozkom, keď sa zdravili po jeho poslednej verejnej prednáške.

Christa nemala záujem svoj vzťah s profesorom Paccianim nijako oživiť. Obzvlášť vo fyzickom ohľade mal žalostné nedostatky a ona sa nechcela vracáť k ich predchádzajúcim intímnym stretnutiam, ktoré ju vždy zanechávali frustrovanú a dychtiacu po niečom viac. Napriek všetkému mala svoje štandardy a akýkoľvek muž, ktorý sa ani nepribližoval veľkosti jej osobných hračiek, nestál za námahu.

(A povedala by, že ju môžete citovať.)

Vzhľadom na to, že chcela o snúbenici profesora Emersona zistiť viac informácií, predstierala záujem o jarné stretnutie s profesorom Paccianim a taktne sa spýtala na jej meno. Potom zišla dole a dopila zvyšok šampanského.

Na Štedrý deň by ste našli Juliu sedieť v rohu reštaurácie Kinfolks v Selinsgrove obedovať so svojím otcom. Gabriel bol s Richardom ešte na nejakých nákupoch na poslednú chvíľu, zatiaľ čo Rachel a Aaron išli do obchodu vyzdvihnúť moriaka. Scott bol ešte so svojou priateľkou vo Filadelfii.

Tom odovzdal Julii darček od Paula. Položila ho na podlahu k svojim nohám a on sa teraz na ňu zdola pozeral a prosil o pozornosť ako šteňa.

Otvorila ho, pretože dospela k záveru, že bude lepšie vytiahnuť jeho obsah na svetlo pred otcom ako pred svojím priateľom. S úsmevom podala Tomovi fľašu javorového sirupu, zachichotala sa holštajnskej kavičky a dala jej pusku, ale keď rozbalila figúrky Danteho a Beatrice, tvár jej zbledla. Bolo to, ako keby to Paul vedel. A napriek tomu nemohol tušiť, že Gabriel a Julia boli Dante a Beatrice, aspoň jeden pre druhého.

Kým Tom jedol z modrého taniera svoju špecialitu – moriaka s plnkou a zemiakovou kašou –, Julia otvorila Paulovo pranie. Na prednej strane bol obrázok guľujúcich sa detí a typický nápis *Veselé Vianoce*. No zo slov písaných Paulovou vlastnou rukou sa jej v hrdle urobila hrča.

Veselé Vianoce, Zajačik,

Viem, že to bol drsný prvý semester, a je mi ľúto, že som sa viac nestaral o to, aby som Ťi pomohol, keď si to potrebovala. Som na Teba pyšný, že si nezanechala štúdium.

S veľkým vermontským objatím Tvoj priateľ Paul.

PS: Neviem, či si počula WinterSong, pesničku Sarah McLachlan, ale jej časť mi Ťa pripomína.

Julia tú skladbu, o ktorej sa zmieňoval, nepoznala, a tak jej tie jeho vynechané slová pri podrobnejšom skúmaní prania nebežali v hlave. Uprostred obrázka guľovačky stálo malé dievčatko s dlhými tmavými vlasmi, v jasnočervenom kabátiku a smialo sa.

Citát, obrázok, pranie, darček – Paul sa snažil svoje city utajiť, pomyslela si, ale prezradil sa. Všetko to bolo zrejme z obrázka smejúceho sa dievčaťa a piesne, ktorú si vypočuje neskôr.

Julia si povzdychla, vrátila všetko späť do škatule a postavila si ju k nohám.

„Takže, je k tebe Gabriel dobrý?“ otvoril Tom medzi hltmi moriaka otázku Juliinho vzťahu.

„Lúbi ma, oci. Je ku mne veľmi dobrý.“

Jej otec pokrútil hlavou, keď si uvedomil to, že aj Simon vyzeral, že je dobrý, ale Gabriel aj skutočne dobrý bol – a ako sa mu nepodarilo spoznať ten rozdiel.

„Daj mi vedieť, ak by sa to zmenilo,“ povedal a vychutnával si zemiakovú kašu.

Julia takmer prevrátila oči. Áno, pre Toma bolo už trochu neskoro hrať sa na prehnane ochranárskeho otca, ale zase lepšie neskoro ako vôbec.

„Keď sme sa s Gabrielom prechádzali cez mesto, išli sme okolo nášho domu. Videla som na trávniku oznámenie.“

Tom si utrel ústa do obrúska. „Pred pár týždňami som ho ponúkol na predaj.“

„Prečo?“

„Prečo nie? Nemôžem žiť tam, kde sa moja dcéra necíti v bezpečí.“

„Ale ty si v tom dome vyrástol. A čo ty a Deb?“

Pokrčil plecami a schoval svoj výraz za šálku kávy. „Je po všetkom.“

Zalapala po dychu. „To som nevedela. Ospravedlňujem sa.“

Tom stoicky usrkával kávu. „Mali sme rozdielne názory. A jej deti ma nemajú rady.“

Julia sa hrala so svojím príborom a vyrovnávala ho tak, aby konce boli v dokonalej priamke.

„Takže Deb je na Nataliinej a Simonovej strane?“

Znova pokrčil plecami.

„Už sa k tomu schýľovalo dlho. Je pravda, že sa mi uľavilo. Je to dobrý pocit byť voľný hráč.“ Sprisahanecky na ňu žmurkol.

„Chcel by som kúpiť malý dom. A časť peňazí, ktoré získam predajom toho nášho, by som chcel použiť na zaplatenie tvojho štúdia.“

Julia bola prekvapená. A potom sa nahnevala. Jej konflikt s *ním* stál ju aj jej otca už tak veľa – až príliš na to, než aby sa to dalo napraviť len záznamom v trestnom registri a nejakými verejnými prácami. Ona mala jazvy a jej otec stratil potenciálnu manželku a mitchellovský rodinný dom.

„Oci, mal by si si tie peniaze uložiť na dôchodok.“

„Som si istý, že budú stačiť na všetko. A ak nechceš využiť moje peniaze na školu, tak si za ne kúp pivo. Od tejto chvíle sme už len ty a ja, dieťa.“ Natiahol ruku, aby rozstrapatil Julii vlasy, čo bol jeho obvyklý prejav náklonnosti.

Ospravedlnil sa, aby si odskočil na záchod, a nechal ju tam samotnú. Začala uvažovať o svojom napoly zjednom cheeseburgeri a premene svojho otca. Počas toho, ako bola ponorená hlboko vo svojich myšlienkach a hrala sa s pohárom zázvorového piva, ktorý mala pred sebou, sa k nej ktosi priblížil a sadol si na stoličku vedľa nej.

„Ahoj, Jules.“

Prekvapene sa otočila a zistila, že vedľa nej sedí Natalia Lundyová, jej bývalá spolubývajúca.

Bývali časy, keď Julia so smiechom vravela svojej bývalej kamarátke *Jolene* pre jej krásne a zmyselné črty, ktoré dokonale zodpovedali tým, o ktorých sa spievalo v piesni s tým názvom. No to bolo pred tým, než ju Natalia zradila. Teraz sa jej krása zdala krutá a chladná.

Ako sa na ňu Julia pozerala, všimla si niečo bolestné na oblečení, ktoré mala na sebe – klasický značkový kabát mal mierne ošúchané rukávy, drahé topánky boli obnosené a z druhej ruky. Na prvý pohľad vyzerala dobre oblečená. Ale Julia sa pozrela druhýkrát a uvidela to, čo ostatní vidieť nemohli – dievča z malého mesta, ktoré sa hanbí za svoje prosté korene a praje si, aby ich nebolo poznať.

„Veselé Vianoce, Natalia. Čo ti môžem ponúknuť?“ Servírka Diana sa k nim naklonila cez pult.

Julia sledovala, ako sa Natalia premenila z chladnej a mrzutej na veselú a rozžiarenú a ako rýchlo skĺzla do miestneho prízvuku.

„Veselé Vianoce, Diana. Dám si len kávu. Nemôžem zostať dlho.“

Servírka sa usmiala a naliala jej kávu; potom sa presunula, aby obslúžila skupinu Tomových kolegov z dobrovoľného hasičského zboru na druhom konci pultu.

Len čo sa k nim otočila chrbtom, Nataliino správanie sa opäť zmenilo. Civela na Juliu nenávisťnými očami.

„Musím s tebou hovoriť.“

„Nepovieš mi nič, čo by som chcela počuť.“ Julia sa pohla, aby vstala, ale Natalia ju šikovne chytila za zápästie.

„Posaď sa a drž hubu, lebo urobím scénu.“ Jej hlas bol tichý, sotva hlasnejší než šepot. Falošne sa usmievala. Nikto by pri pohľade na ňu nezistil, že sa Julii, ktorá hlasno preglgla a zase sa posadila, vyhráža.

Natalia pustila jej ruku s bolestivým stiskom. „Musíme si pohovoriť o Simonovi.“

Juliine oči strelili smerom k pánskym toaletám v nádeji, že by sa mohol objaviť jej otec.

Natalia pokračovala. „Predpokladajme, že tvoje posledné nedorozumenie so Simonom bolo neúmyselné. Ty si bola našťvaná; on povedal nejaké veci, čo nemal, a ty si zavolała políciu.“

A pre toto nedorozumenie má teraz Simon záznam v trestnom registri. Som si istá, že ti nemusím vysvetľovať, prečo by mal ten záznam zmiznúť, skôr ako sa bude uchádzať o miesto v Senáte. Musíš to nedorozumenie napraviť. Ešte dnes.“

Natalia sa usmiala a prehodila si vlasy cez plece, správala sa, akoby ona a Julia boli zabraté do priateľského rozhovoru.

„Nemôžem nič robiť,“ zamrmlala Julia. „Už priznal svoju vinu, aby dostal nižší trest.“

Natalia si odpila z kávy. „Nesprávaj sa ku mne, akoby som bola hlúpa, Jules. To viem. Je nutné, aby si povedala prokurátorovi, že si klamala. Vysvetliť mu, že to bola len milenecká hádka, ktorá sa zvrtila. Že si sa mu chcela pomstiť a teraz ťa mrzí, že si si to všetko vymyslela.“ Trochu príliš nahlas sa zasmiala. „Hoci nechápem, ako by niekto mohol uveriť tomu, že by o teba Simon mohol mať záujem. Pozri sa na seba, pre Kristove rany. Si nanič.“

Julia prehltna drsnú odpoveď a obozretne sa rozhodla, že najlepšie bude mlčať.

Natalia sa k nej naklonila a ľadovými prstami jej odtiahla sveter od krku. Pozorne skúmala Juliin krk.

„Nemáš na sebe žiadny odtlačok. Ukážeš prokurátorovi svoj krk a povieš mu, že si klamala.“

„Nie.“ Julia sa odsunula z Nataliinho dosahu a odolala nutkaniu ukázať jej pohryznutie, ktoré si dnes ráno zakryla korektorom. Priťahla si sveter bližšie ku krku a pritlačila ruku na miesto, kam ju Simon uhryzol. Bola to fantómová bolesť, to vedela, ale ešte stále cítila, ako jeho zuby prenikajú jej kožou.

Natalia stíšila hlas do šepotu. „Ja ťa neprosím – oznamujem ti to.“ Vytiahla zo svojej veľkej kabelky BlackBerry a položila ho na pult medzi ne. „Dúfala som, že toto nebudem musieť urobiť, ale nedávaš mi na výber. Mám tvoje fotky, čo robil Simon. Sú veľmi... pôsobivé.“

Julia pozrela na telefón. Pokúsila sa prehltnúť, ale vyschlo jej v krku. Trasúcou sa rukou zdvihla pohár k perám a zúfalo sa snažila nerozliať svoj nápoj.

Natalia sa usmiala, zjavne si užívala trápenie, ktoré spôsobovala svojej bývalej sokyni. Dychtivo sa vrhla na mobil a začala prechádzať fotografie. „Nikdy som nepochopila, ako dokázal tie fotky urobiť bez toho, aby si o tom vedela. Alebo si to možno vedela, ale bolo ti to jedno.“ Naklonila hlavu nabok a pozrela sa na Juliu prižmúrenými očami. „Nebude ti prekážať, keď každý v Selinsgrove tie fotky uvidí na internete?“

Julia sa rozhládla okolo seba na ľudí z mesta a dúfala, že Nataliine hrozby nepočuli. Nikto sa, aspoň zatiaľ, nepozeral smerom k nim. Jej

prvotný inštinkt jej kázal utiecť a schovať sa. Táto stratégia ju však v mladosti nikdy pred matkou nezachránila. Vždy ju našla. A nezachránila ju ani pred Simonom. Zastavilo ho len to, že sa objavil Gabriel.

Julia bola už schovávaním unavená. Cítila, ako sa vzpriamuje v pleciach.

„Simonov záznam je tvoja vina. Prišiel za mnou po tie fotky, ale to ty si ich mala po celý ten čas.“

Natalia sa sladko usmiala, ale obvinenia nepoprela.

„A teraz chceš, aby som po tebe upratala bordel. No to neurobím.“

Natalia sa zasmiala. „Ale áno, urobíš.“

Pozrela sa znova na displej a ostentatívne si ho priblížila k očiam. „Bože, ty máš také malé kozy.“

„Vedela si, že senátor Talbot chce kandidovať na prezidenta?“ vyhrkla Julia.

Natalia si hodila vlasy dozadu. „Samozrejme, že o tom viem. Budem pracovať na jeho kampani.“

Julia venovala Natalii dlhý pohľad. „Teraz už chápem. Simonov záznam bude pre senátora znamenať problém, a tak ho musíš odstrániť. Zbabrala si to.“

„Ako to?“

„Ak zverejníš tieto fotky, Simon sa na teba vykašle tak rýchlo, že sa nestihneš ani spamätať. A už nikdy sa z tohto mesta nedostaneš.“

Natalia mávla rukou. „On sa so mnou nerozíde. A senátor sa o tých fotkách nikdy nedozvie.“

Julia cítila, ako jej začína búšiť srdce. „Na týchto fotkách nie som len ja, ale aj Simon. Čo by si o tom senátor asi pomyslel?“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.